Akbaba

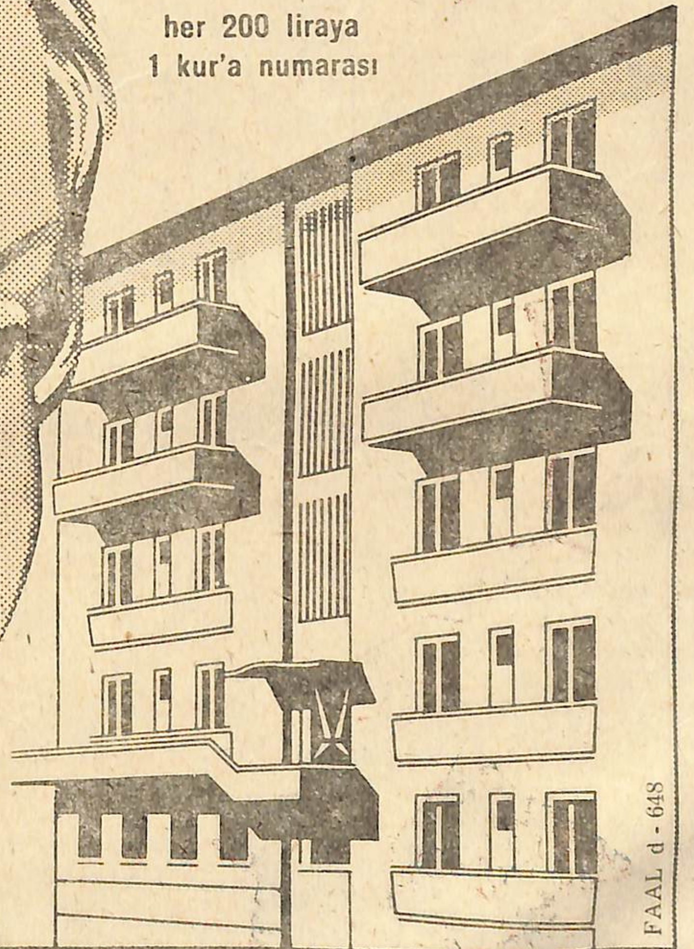
Seçimler 1961 sonbaharında yapılacak.
— Gazeteler —

Politikacı — Dökülmekle bitecek gibi değil !.

Herkesi memnun edecek en değerli ikramiyeleri daima İş Bankası verir

Bu sene İş-Bankası mevduat sahiplerine 70 Apartman Dairesi ile 5.200.000 lira... cem'an 8 milyon liralık ikramiye dağıtıyor. 5 Apartman Dairesi ile 550.000 liralık para ikramiyelerini ihtiva eden 28 Ekim çekilişine en fazla şansla katılmak için bütün tasarruflarınızı İş Bankasında toplayınız.

her 200 liraya
1 kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın...
istikbalinizin
emniyeti

SAYI: 445 C.: 17 22 EYLÛL 1960 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba siyasi mizah gazetesi

GELİR VERGİSİ

FIKRAYI bilirsiniz belki... Ama, yerindedir, anlatayım: İmam denize düşmüş. Çırpınıyor, boğulacak.. Çala kürek yetişen bir kayıkçı dalgalara eğilmiş:

— Ver elini hoca...

İmam oralı değil, bir dalar, bir çıkarmış... Kıyıdan biri seslenmiş:

— Ver elini deme arkadaş, al elimi de, al elimi!...

Bu fıkra, lüpçülüğü seven hocaları hiciv içindir. Ama, doğrusu aranırsa, az, çok, herkes vermeği değil, almayı sever. Selâm bile olsa!

Eh, vergi de böyle değil mi?.. Vermek kökünden geliyor: Verilen şey.. Ne kadar sevileceği adından belli!

Bizde vergi çeşit çeşit, boy boy, derece derecedir: Tabelâ vergisinden tutunuz da gelir vergisine kadar.

Gazetelerde okuduğuma göre Gelir Vergisi değiştirilecekmiş... Yine gazetelerde dar gelirli vatandaş çoğunluğu hesabına geniş bir nefes alarak okuduğuma göre geçim indirimi de değiştirilecekmiş.

Hele buna, sahiden çok sevindim: İşte halkın acısı içinden gelmiş bir millî topluluğun başaracağı en güzel, en mutlu işlerden biri...

Gelir Vergisinde geçim indirimi nedir biliyor musunuz?... Kısaca anlatayım: Bekâr mısınız? 810 lira... Evli misiniz? Eşiniz için beş yüz otuz beş lira yeter de artar bile, yâni 1350 lira... İki çocuğunuz mu var?... Eh, onlara da yüz otuz beşer liradan 270 lira... Yoook, fukara eğlencesi deyip dört çocuk dizdinizse, geçim indirimi sizi unutmaz: 1890 liraya çıkar!

Yâni, bir karı, bir koca, dört evlât, bin sekiz yüz doksan lira!..

Hayretinizi tamamlamak için bir açıklama daha yapayım: Ayda değil, yılda!..

Ayol, bu paraya, yâni ayda 157 lira 50 kuruşa, yemek, içmek, giyinmek, ısınmak, okumak bir yana, başını sokacak bir bodrum katı bul mak imkânı var mı?..

Bugüne kadar devlet baba:

— Al, demiş, sana yılda bin sekiz yüz doksan lira, eşin ve iki çocuğunla güle güle yaşa!...

Bu para ile güle güle yaşamak değil, insan güle güle ölemez bile!...

Millî Birlik, işte bu millî acının üstüne eğilmiş, onu dindirecek çareyi arıyor...

Kolay mı?... Değil!... Çünkü işin yalnız bir yönü yok ki... Bir hikâye yazarı düşününüz: Ne alıyor?... Elli lira, altmış lira... E, kaç hikâye yazabilir insan?... Varna tavuğu olsa, ayda dört taneden fazla yumurtlayamaz!... Etti mi 240 lira... Hah, işte sayın yazar, eline geçen bu aylık servetin 36 lirasını da vergi olarak ödeyecektir... Gel de memlekette hikâyeci olma!... Şair olma!... Karikatürist olma!...

Ama zorluk, ama insafsızlık bununla biter mi?... Hayır.

Diyelim bir dergi çıkarıyorsunuz Tıpkı benim gibi. Birinci yıl, kazancınız, varla yok arası, ölmiyecek kadar... İkinci yıl, ekmeğinize biraz da katık karışıyor... Üçüncü yıl, yoook, basın hayatında bir kişiye bu kadar saadet yeter: Bir harf inkılâbı oluyor, iki yılda kazandığınız okuyucunun yüzde sekseni gidiyor elden!

Nihayet düşe kalka, on yıl, yirmi yıl, otuz yıl çile dolduruyorsunuz... Artık oooh diyeceğiniz günler gelmiştir, kazancınız yolunda... Ama, altmış beş yaşında kavuştuğunuz bu kazancın yarısı sizindir, yarısı devlet babanın!...

Aman devlet baba, ben ömür boyu kahır çektim. Gün oldu, ekmeği veresiye aldım fırından... Emekli maaşım yok, ihtiyarlık sigortam yok, tam yarınımı emniyet altına alacak hale geldim, elin yakamda:

— Ver yarısını, diyorsun!.

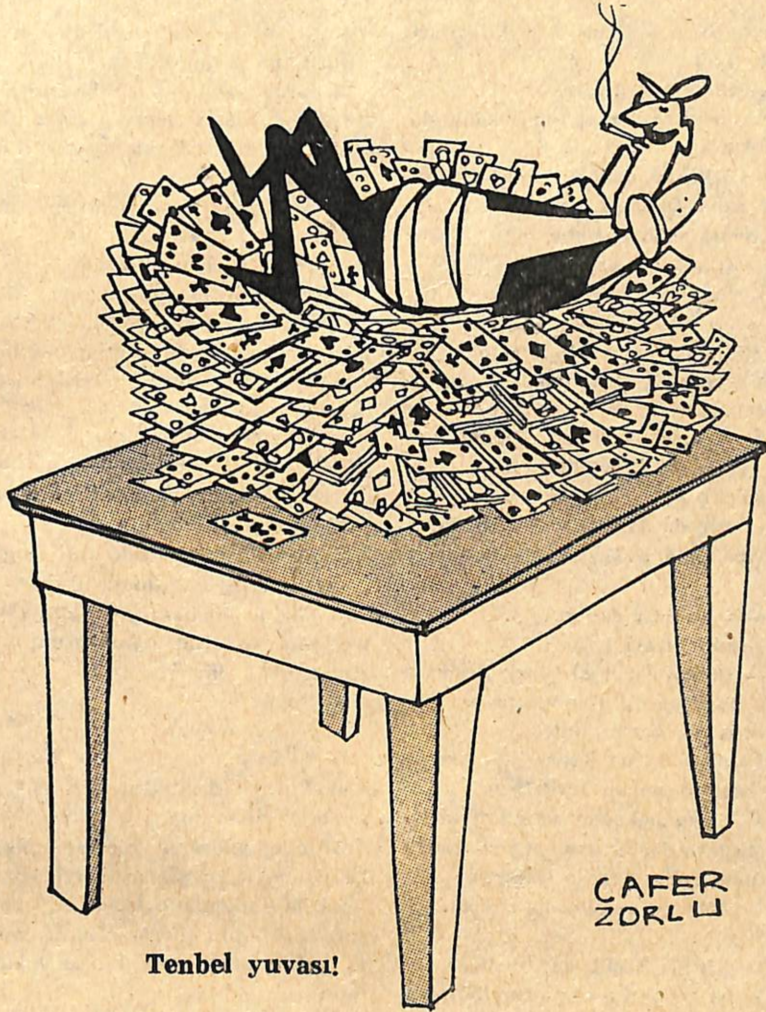
Vereyim... Toprak mahsulü değil ki yanıma kalsın, kafa mahsulü, gönül mahsulü bu... Ama altmış yılını aşmış bir ihtiyar makine daha kaç yıl düşünür, daha kaç yıl yazar, daha kaç yıl kazanır?...

Devlet babanın millet baba olduğu günlerdeyiz. Bu ancak şimdi düşünülebilir, şimdi konuşulabilir.

Kalemi, koltuk değneği olmaktan kurtarmak gerek...

Koltuk değneği dedim, dilenci değneği demek çok gücüme gitti de...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Tenbel yuvası!

TEŞEKKÜRLER:

Sayısız mektuplar alıyorum. İçlerinde, sayın eşiyle beraber beni dağ evlerinde dinlenmeğe dâvet eden yüksek mühendisler var, genç öğretmenler var, ünlü insanlar var... Bütün bu cömert gönüllü okurlarıma ve biri Bursa'dan A. Necat Önelmen imzalı, öbürü, soyadını okuyamadığım M. Ali imzalı iki güzel akrostiş yollamak lütfunda bulunan şair dostlara teşekkürler, teşekkürler ederim. **Y. Z. O.**

YAZISIZ!

Zavallı Neclâ

Aziz Nesin

DOĞMA büyüme İstanbullu olda İstanbul'u bilme, ayıp doğrusu. İstanbul'u bilmeyen İstanbullu benim işte. Bentlere hiç gitmedim. İstanbul'un en güzel yerlerinden biri imiş, öyle derler...

Yaza yeni girdiğimiz günlerde idi. Bir arkadaşım telefon etti:

—Bu pazar piknik yapacağız. Siz de gelir misiniz?

Kır gezmesinin adı şimdi piknik oldu.

— Nereye gidilecek? diye sordum.

— Bentlere...

Arkadaşımın verdiği bilgiye göre, bu kır gezintisine katılacaklar yirmiden aşkın. Herkes yemeklerini birlikte götürecek. Kabataş iskelesinde, saat dokuzda buluşacağız. Arabası olanlar varmış. Bizim gibi —ona da şükür— ayaklarından başka taşıt aracı olmıyanlar, arabalara doluşup Bentlere gideceğiz.

Yumurtaları kaynattık. Bir şişeye zeytinyağı, sirkeyi doldurduk. dolmaları, köfteleri yaptık, cıgara böreklerini yağlı kâğıda sardık. Bol domates, hıyar da aldık. Rakımız da gani. Yoldan üzümle şeftali de aldık. Dokuza on kala, Kabataş iskelesinde olduk. Saat dokuz oldu, dokuz buçuk oldu, bizim arkadaş yok.

Benim kız, sizden iyi olmasın, çok akıllıdır.

— Baba, dedi, sakın sen Beşiktaş'ı Kabataş anlama... Belki de şimdi bizi Beşiktaş'ta bekliyorlardır.

— Olabilir... dedim.

Aklından yana oğlum kızdan da baskındır.

— Belki de, dedi, Dikilitaş'tır. Onlar sana Dikilitaş demişlerdir, sen Kabataş anlamışsındır.

— Olabilir... dedim.

Karım:

— Olabilirse, dedi, öyleyse Çenberlitaş da olur. Senin zaten bir söyleyişte bir şeyi anladığın görülmemiştir. Her halde telefonda Çenberlitaş'ı sen Kabataş anladın...

— Olabilir... dedim.

Küçük oğlum·

— Bir de Kıztaşı var, dedi, belki de bizi şimdi Kıztaşında bekliyorlar.

— Olabilir... dedim.

Karım kızdı:

— Canım nasıl olabilir? Beşiktaş mı, Kabataş mı, Çenberlitaş mı, Dikilitaş mı, Kıztaşı mı?...

İstanbul'da ne kadar çok taş olduğunu o zaman farkettim.

— Sayın bakayım şu İstanbul'daki taşları, düşününce hangisi olduğu aklıma gelir... dedim. Karım:

— Atlamataşı olmasın... dedi.

Kızım:

— Bir de Taşlık var, dedi.

Daha sabahtan ağzımızın tadı bozuldu.

Oğlum:

— Nişantaşı olmasın, dedi.

Büsbütün aklım karıştı.

Bir arabaya binip, ne kadar taş varsa dolaşmağa karar vermek üzere idim, yanıma çok uzun boylu birisi sokuldu:

— Affedersiniz, siz Bentlere mi gideceksiniz?

— Evet, nereden bildiniz?

— Biz de oraya gideceğiz de... Bize Coşkun telefonla söylemişti. Bu sabah burada buluşacaktık. Ama sabahleyin Coşkun yine telefon etti. Birdenbire hastalanmış, gelemiyecek. Demindenberi ellerinizde sepetler, çantalar beklediğinizi görünce, anladım sizin de Bentlere gideceğinizi...

— Başka kimler vardı birlikte gideceğimiz? diye sordum.

— Çok kalabalıkmış, Coşkun söyledi ama, hiçbirini tanımıyorum. Sizin tanıdıklarınız yok mu?

— Hayır.

— Ne yapacağız?

— Bilmem...

— Burada deminden beri bekleşenler var, soralım.

Bizimle konuşanlar bir kadınla erkekti, karı - koca olacaklar.

İskele alanında bekleşenler çok var. Bizim gibi ellerinde sepet, çanta, paket olanlardan birine sokuldum:

— Affedersiniz efendim, Bentlere mi gideceksiniz?

— Ne Bentleri?

— Şu bentleri...

Şu Bentlerinde ne işim var?

— Bilmem... Sordum işte...

Adam galiba alay ediyorum sandı, kızdı. — Bentlere mentlere gitmiyeceğim!...

— Siz bilirsiniz.

— Gitmiyeceğim yahu!...

— Gitmeyin beyim. Zorla değil ya... Sizi Bentlere gidin diye zorlamıyoruz. Sorduk...

Çıngar çıkarmadan adamın yanından çekildim. Az önce tanıştığımız adam da, iskelede bekleşenlerden gözüne kestirdiklerine, Bentlere gidip gitmiyeceklerini soruyordu. Ben, başka birine yanaştım:

— Affedersiniz, Bentlere mi yolculuk?...

— Sana ne?

— Hiç... Sordum.

— Allah Allah... Bu güzel pazar sabahı da herkesin tersliği üstünde.

Adamın yanındaki kadın atıldı:

— Bentlere gideriz, Çırçır'a gideriz, Hünkâr'a gideriz, sana ne?

— Gidersiniz efendim, bana ne? Nereye isterseniz oraya gidin, canınızın istediği yere...

Hemen oradan kırdım. Bizim çocukların yanına geldim. Öbür arkadaş, Bentlere gidecek bir aile daha bulmuş. Onlar da Coşkun'u bekleyip duruyorlarmış. Olduk üç aile. Bentlere daha kimlerin gideceğini öğrenmek için üç ailenin dört erkeği dağılıp soruşturmağa başladık. Bir adamın yanına yaklaştım:

— Affedersiniz, Bentlere mi yolculuk?

— Size ne?

Fena halde bozuldum.

— Arkadaşlar vardı da... Onları arıyoruz, hep beraber Bentlere gidecektik...

Adamın yanındaki kadın sinirli sinirli bağırdı:

— Hayır, hayır, hayır... Bentlere gitmiyeceğiz işte... Şile'ye gideceğiz, anladınız mı?

— Anladım...

Anladığım şuydu: Kadınla erkek, benden önce Şile'ye gidip gitmemek için tartışırlarken ben de üstlerine gelip:

— Bentlere mi gideceksiniz? diye sormuşum.

Nedense «Bentler» der demez herkes kızıyor. Bu sefer bir adama:

— Çok affedersiniz, nereye gideceğinizi sorabilir miyim? dedim.

— Neden sordunuz?

— Biz Bentlere gideceğiz de...

— Biz gitmiyeceğiz...

— Biz gideceğiz...

— Neden sordunuz?

— Hiç... Birisini arıyoruz da...

— Ama neden sordunuz efendim?.

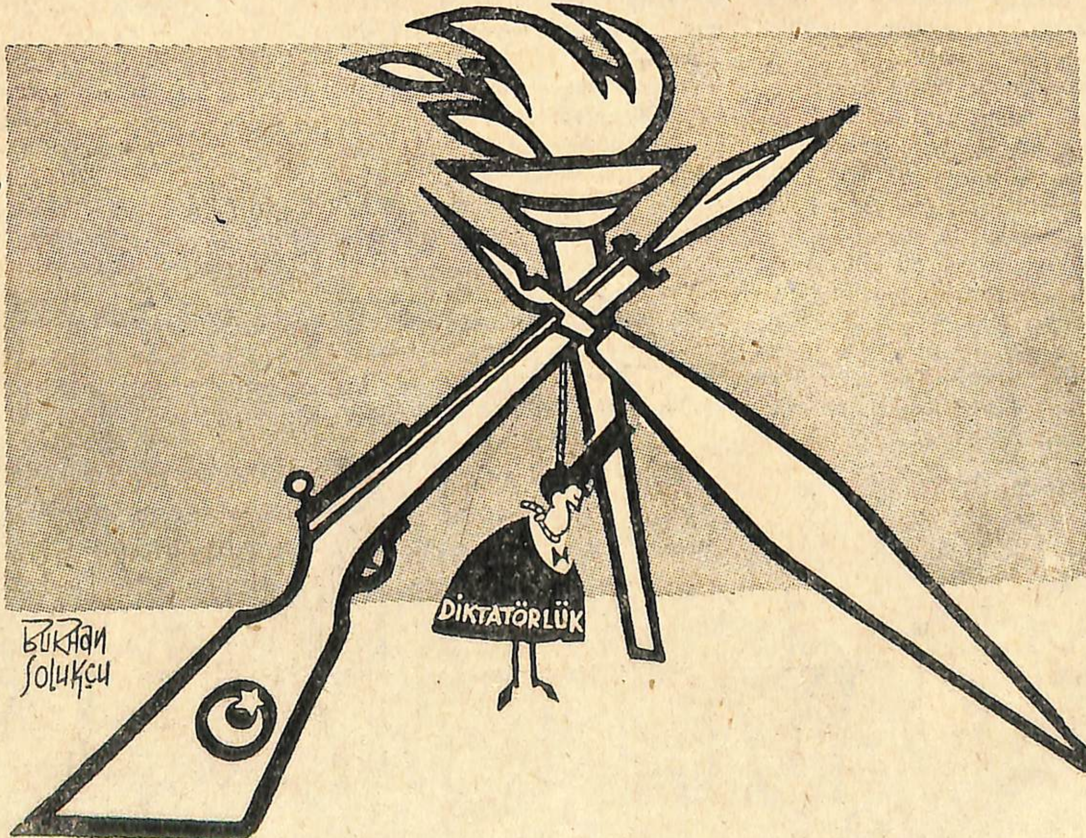
Allah Allah... Adam yakamı bırakmaz.

— Sorduksa günah mı yâni? Sorduk işte...

— Ama niçin? Siz benimle alay mı ediyorsunuz?

— Estağfurullah...

— Deminden beri kaçıncı? Gelip gelip soruyorlar: Bentlere mi gide-

YAZISIZ!

ceksiniz?» Gitmiyeceğim işte be!...

— Gitmeyin efendim.

— Ne diye birbirinizi gönderip soruyorsunuz?

Haaa... Demek benden önce, öbür arkadaşlar da gelip sormuşlar. Adama üç kişi üst üste gelip de «Bentlere mi yolculuk?» diye sorunca adam da kızmış, hakkı var...

Böyle kavgalı gürültülü araştırma sonunda Bentlere gitmek için orada bekliyenleri bulduk. Kimlermiş biliyor musunuz? Hep benim sorduklarım. Bekleye bekleye kızmışlar, bütün terslikleri üstünde...

Coşkun, bütün tanıdıklarına telefon etmiş. Ama onun tanıdıkları, birbirlerini tanımıyorlar. Kendisi gelse, bizi birbirimize tanıtacakmış.

Arabalara bindik. Dört arabayla yola çıktık. Biz, sarı bir spor arabaya düştük. Arabanın sahibi şoförlük ediyor, yanında hanımı ile baldızı... Somurtup duruyorlar. Coşkun gelmedi diye mi kızmışlar, beklemekten mi sinirlenmişler, nedir bilmem...

Bebek'te arabalar durdu. Kimisi cıgara, kimisi ekmek alıyor. Bu fırsattan faydalanıp, bu somurtkan insanlardan kurtulmak için başka arabaya geçtik. O arabadakiler dada kızgın... İşte bu sinirli hava içinde, Bentlere geldik. Bir kır gazinosunda oturduk. Birbirlerini tanımayan insanlar orada toplanmışız. Yemekler ortaya açıldı.

— Sizde ne var?

— Köfte, börek, yumurta, dolma...

— Bizde de...

— Biz de köfte, börek, dolma, yumurta getirmiştik...

Bir mezeci dükkânını dolduracak kadar köfteler, dolmalar, cıgara börekleri, lop yumurtalar çıktı ortaya. Bu bile kızgınlık yaratıyor. İşte o kızgınlık içinde yemeklerimizi yedik, bir yandan da içiyoruz. Kimse, birbirinin kim olduğunu, adını sanını bilmiyor.

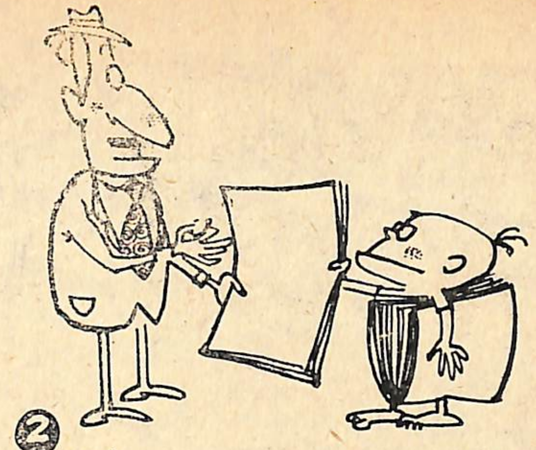
Havayı yumuşatmak için şakalar yapıyorum, fıkralar anlatıyorum. Sululuk yapmışım gibi, donuk donuk bakıyorlar. Biraz sarhoş olsak, belki bu somurtuk hava çözülür diye boyuna kadehlere rakı dolduruyorum. Uzun boylu adam açılır gibi oldu. Geçenlerde başından geçen bir olayı anlattı.

Büyük Postahanenin önünde dolmuştan inmiş. Bir kalabalık... Nedir, ne oluyor diye kalabalığa sokulmuş. Önce bir açıkgöz, kireçle kül karışığını küçük paketler içinde haşarat tozu diye satıyor sanmış, değilmiş.

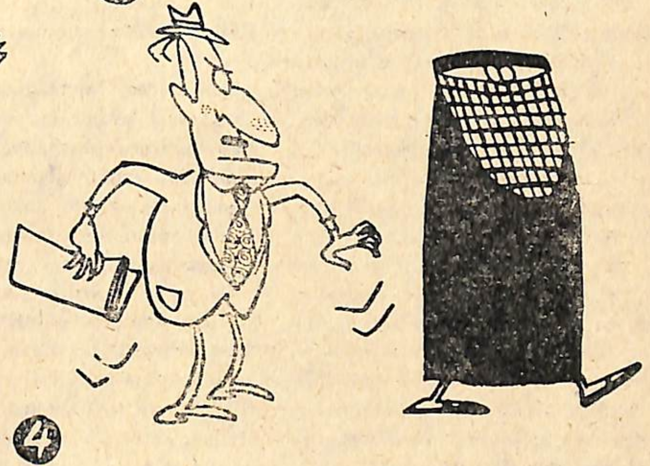
Bir kadın «Adalet!... Adalet yok mu?» diye feryat ederek, Adliyenin merdivenlerinden aşağı koşarak iniyormuş. İzbandut gibi üç erkek de, böyle bağıran kadını herkesin içinde döğüp duruyorlarmış. Kadın «Polis!... Polis yok mu?.. İmdat!... Adalet isterim!...» diye feryadını yükseltmiş. Bunun üzerine kalabalıktan fırlayan bir polis, copunu çekip ya Allah diye kadının üstüne yürümez mi? Bir polis, üç erkek zavallı kadını parçalıyacaklar. Zaval-

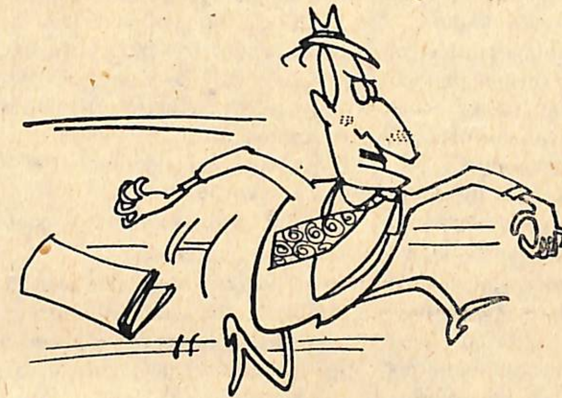
(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

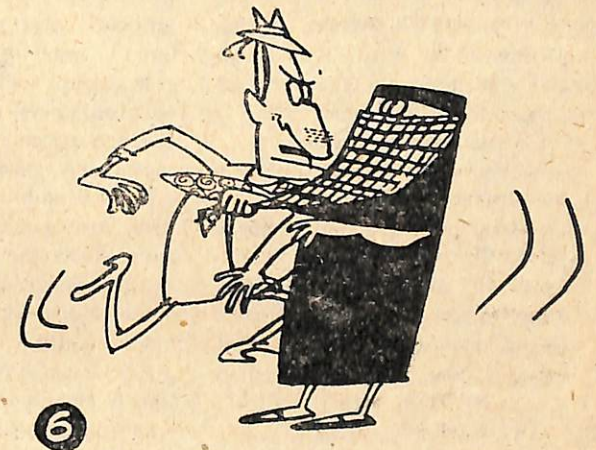

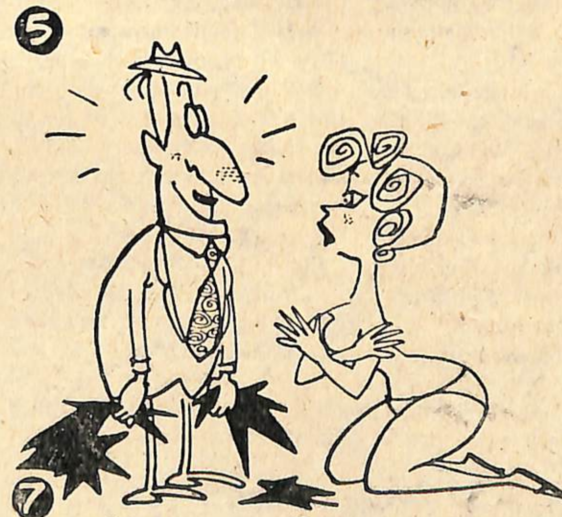

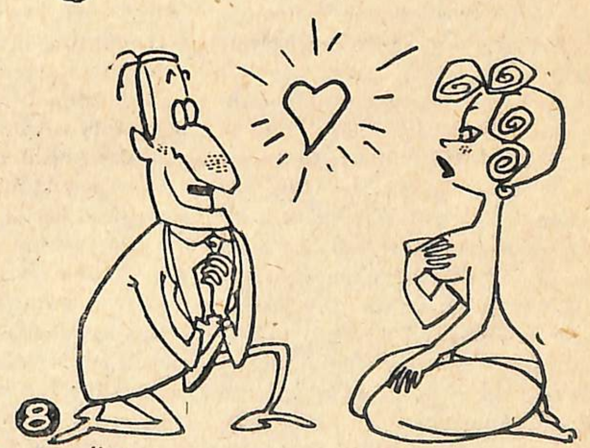

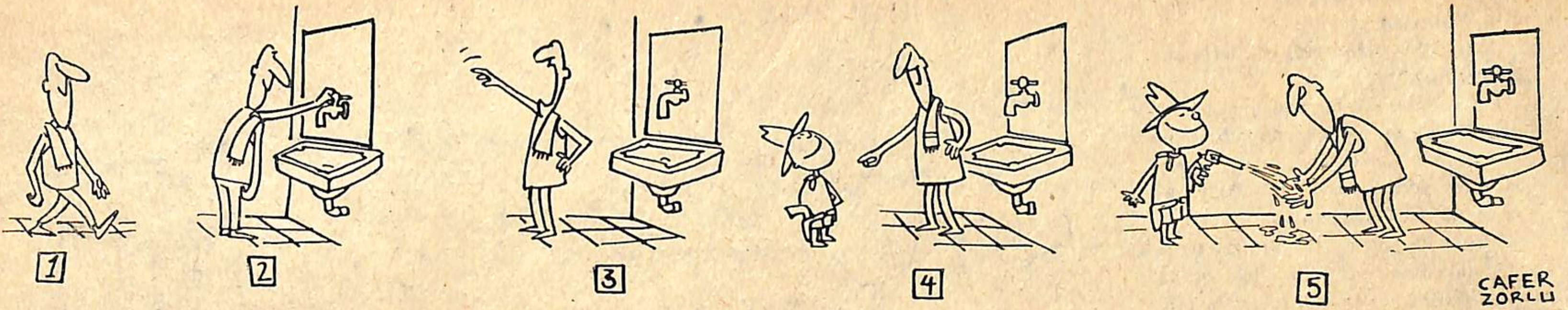

YAZISIZ!

YAZISIZ!

lı kadının saçı başı dağılmış, göğüsleri çıkmış ortaya... Kadını taşların üstünde sürüklüyorlar. Kadının at kuyruğu biçiminde saçları varmış. Polis, kadının at kuyruğu saçından yapışıp çekiyormuş.

Uzun boylu adamı merakla dinliyoruz:

— Yahu, diyor, ben polise kızmadım. Polistir, elbet döğer, vazifesini yapıyor. Öbür üç herife de kızmadım. Belki biri kadının kocasıdır. Elbet karısını döğmek hakkı... Öbürleri de kadının belki dostlarıdır. Onlar da ne yaparsa yapar... Benim kızdığım, şu kalabalık. Kadını gözlerinin önünde döğüyorlar da, öyle toplanmış bakıyorlar. Kadın da «Adalet isterim ben!... Adalet!...» diye çırpınıyor.

Birden hamiyetim kabardı:

— Ulan, sizde hiç mi din iman yok, alçaklar!... diye bir nağra vurup, kalabalığı bıçak gibi yarmamla, o dört herifin üstüne varmam bir oldu. Polisin elinden copu nasıl kaptı isem, bunları oracıkta perişan ettim, çil yavruları gibi dağıldılar.

Merdivenlerin üstünden kalabalığa:

— Bre nabekârlar, gözlerinizin önünde bir zavallı kadını parçalıyacaklar da, kaz gibi bakışıp duruyorsunuz!... diye bağırırken, yerdeki kadın birden doğrulup üstüme yürümez mi?.. İskarpininin tekini çıkarmış, tak tak kafama indiriyor. Evvelâ ne olduğumu şaşırdım. Yahu bu ne iş!... demeğe kalmadı birader, o kalabalıktan beş - on üstüme gelip, beni karga tulumba ederek aldılar. Vuran vurana... Bu sefer kadının yerine ben «Adalet isterim ulan!... Bu memlekette hiç mi adalet kalmadı?... Namussuzlar, bu ne iş!... Polis yok mu? Bütün polisler izinli mi gitti?... Polis yoksa, polis görevlisi jandarma gelsin!...»

Dinleyen yok birader... Beni silkeleyip bir yana attılar. Herifin biri barut kesilmiş bana bağırıyor:

— Allah belânı versin!... Beni yirmi bin lira zarara soktun...

Yahu, kadın döğerek yirmi bin lira kazanabiliyorsa, ne duruyoruz? Sonra, işin içyüzünü öğrendik. Meğer, efendim bunlar «Vurun Namussuza!» adlı bir yerli film çeviriyorlarmış. O kadın, polis, kadını döğen herifler, hep artistmiş...

Çevirdikleri sahne, 27 Mayıs ihtilâlinden önce, polisin nasıl halkı döğdüğünü, zalimlerden yana olduğu anlatmak için çevriliyormuş. Halkın işe karışmaması da ondanmış.

Ben kadını kurtarmağa koşunca, operatör kamerayı durdurmamış. Ben de filme girmişim. «İşte böyle hamiyetli vatandaşlarımız da vardı eski idare zamanında» gibilerden, benim kadını kurtarışımı da filmde göstereceklermiş.

Uzun boylu adamın anlattığı olaya kahkahalarla gülmeğe başladık. Derken neşeli bir hava doğdu. Çingene karıları gelip fallarımıza baktı. Bir çingene ayı oynattı. Yine bir çingene saz takımı geldi. Kabataş iskelesinden «Şile'den başka yere gitmem!» diye tutturan kadın, bir güzel çifte telli oynadı. «Bentlere mi gideceksiniz?» diye sorduğum için benimle kavga eden adam, göbek atmakta çingene kızını bastırdı. Kısacası, pek güzel eğlendik...

İkindiye doğru, bizi bir uyku bastırdı. Arabaları, Belgrad ormanının içine, tenha bir yere çektik ki, gürültü olmasın. Kimisi arabaların içinde, kimisi ağaçların gölgesinde uykuya yattı.

Tam içim geçerken bir kadın çığlığı ile sıçradım. Önce rüya görüyorum, sandım. Rüya değil... Öbür arkadaşlar da uyanmışlar.

Hep birlikte ormanın içinde, sesin geldiği yere doğru yürüdük... Bir de ne bakalım, altı erkek, bir körpe kızı perişan ediyorlar. Kız bağırıyor:

—Can kurtaran yok mu?

Canavar gibi bir herif bağırmasın diye, kızın ağzına bir bez tıkıyor.

— Ne yapıyorsunuz? diye yürüdüm. O altı erkekten biri:

— Film abi, film çeviriyoruz.

Ben hayatımda film makinesi görmemişim. Sahiden makineye benzer bir şey var ama, kamera dedikleri mi, değil mi bilmem... Paslı bir gaz tenekesinin altına, üç ağaç dalından ayak yapmışlar. Paslı gaz tenekesinin bir ucu delik.

Hani sokaklarda alamunit fotograf çekerler ya... Fotoğraf makinesinin arkasındaki fotoğrafçı, başını siyah bezle örter de kafasını makinenin içine sokar, işte öyle bir kamera. Operatör, ceketini çıkarıp başına örtmüş, kafasını tenekeye sokmuş. Kız bağırıyor:

— Canavarlar namusuma tasallut ediyor!...

Herifin biri, kudurmuş gibi, çırpınan kızı öpmeğe çalışıyor. Başka bir herif de kızın üstünü başını parçalamış, entarisini çıkarmağa uğraşıyor.

Ben biraz sokulayım, dedim, o altı kişiden biri:

— Aman abi sokulma, filmi berbat edersin!... dedi.

Bizim gruptan, biraz önce çifte telli oynayan hanım:

— Çok canlı bir film olacak!... dedi. Bizden bir erkek de:

— Sansürün bu filme müsaade edeceğini zannetmem... dedi.

Birisi de:

— Hayat-ı hakikiye sahnesi, dedi, bizde bu rezaletler çok olur.

Ben doğrusu biraz şüphelendim. Her ne kadar realist olursa olsun, bu kadarı da olmaz. Çünkü, gözümüzün önünde kızı perişan ediyorlar. Kız kombinezonla kaldı, çığlık çığlığa bağırıyor.

Bir de rejisör var. Kız:

— İmdat!... Taarruz ediyorlar!... diye bağırdıkça, o da kıza:

— Daha çok bağır, daha çok bağır!... Canlı olsun!...

Diye bağırıyor. Kız ne kadar bağırsa, rejisör az buluyor:

— Daha heyecanlı!... Bağır, bağır!... Yüksek, daha yüksek... Sahici imiş gibi...

Rejisör, öbür artistlere bağırıyor:

— Saldırın ulan... İyice yapışın...

Kız bir ara ellerinden kurtulup kaçmak istiyor. Rejisör davranıyor:

— Yakalayın!... Yatırın yere!...

Kızı çalıların içine atıyorlar. Zavallı kız kan içinde kaldı. Kombinezonu da parça parça oldu.

Rejisöre yaklaştım:

— Bu ne biçim film makinesi? dedim. Rejisör:

— Ne olacak abi, yerli malı, dedi. biz bu kamerayı burada yaptırdık. Hükûmetin dövizi olmadığından, dışarıdan makine getirtemedik...

Bizim kadınlardan biri:

— Çok heyecanlı bir film, dedi.

Rejisör:

— İnşallah Kan Festivaline göndereceğiz, dedi. Kız bağırıyor:

— Namusum elden gidiyor.

Rejisör de ona bağırıyor:

— Bağır kızım, bağır... Olmadı, daha yüksek bağıracaksın... Sanki sahiden namusun gidiyormuş gibi... Bağır!... Kız bağırıyor:

— Beni mahvediyorlar!...

Rejisöre:

— Filmin adı ne? diye sordum.

— «Zavallı Neclâ!» dedi.

Zavallı Neclâ'yı sürüklüyorlar. Bir ara film o kadar realist olmağa başladı ki, her ne kadar bu sahneleri hepimiz görmek istiyordu isek de, çocuklar, kadınlar olduğu için, ayıp olacak... Uzun boylu arkadaşımız:

— Haydi gidelim!... dedi.

«Zavallı Neclâ» yı sürükleye sürükleye ormanın içine götürdüler. Gördüğümüz filmin heyecanı ile uykumuz kaçmıştı. Yeniden içmeğe başladık. Arada bir, «Zavallı Neclâ» nın feryadı bize kadar geliyor:

— İmdat!... Taarruz ediyorlar!...

Ses kesiliyor. Az sonra kızın feryadı yine duyuluyor.

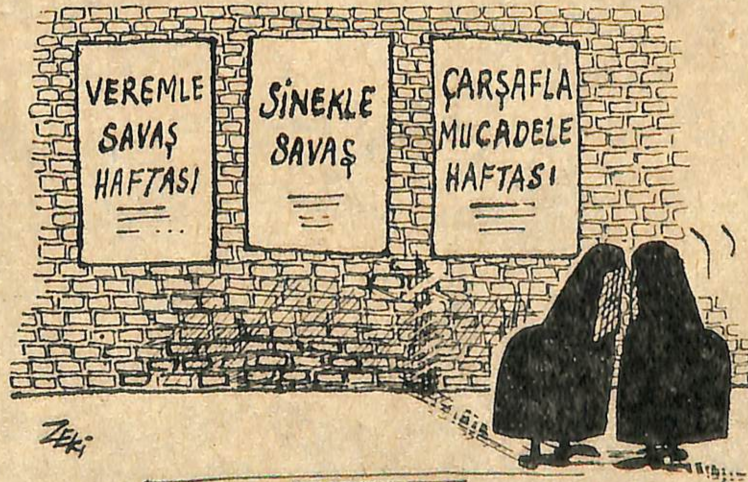
Üç kişi önümüzden koşarak, Zavallı Neclâ'nın imdadına giderlerken, onları durdurduk:

— Bir şey yok, bir şey yok... Film çeviriyorlar... Adamlar:

— Biz de bir aile faciası sandık... dediler, dönüp gittiler.

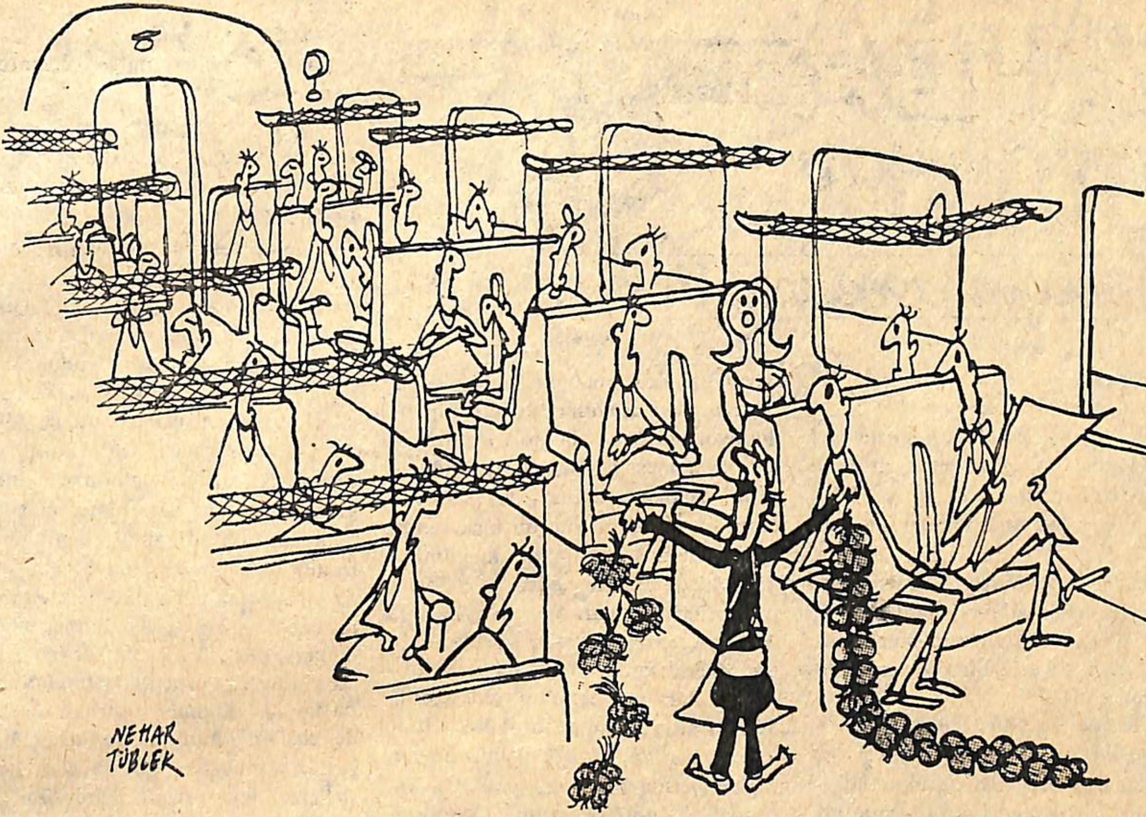
O gün çok eğlendik. Geç vakit Bentlerden döndük. Ertesi gün bir de gazeteye baktım ki, Bentlerde film çeviren altı erkeğin resmi: «Otomobille kaçırdıkları bir genç kızın Belgrat Ormanlarında namusuna tecavüz eden altı canavar tevkif edildi.»

Aziz NESİN

— Geçmiş olsun kardeşim!.

Seyyar satıcılar banliyö trenlerinden soğan sarımsak satıyor. (Gazeteler)

— Haydiii, yolunu şaşıranlara lâzım oluyor baylar... Solum soğan, sağım sarımsak!...

KATALAVİS

Beyoğlu sinemalarının birinde, Zati Sungur gene hokkabazlık numaralarına başlamış!

Üstadın kaç yıl var ki sesi soluğu çıkmıyordu... Hoş geldi, safalar getirdi ama, bu ortaya çıkış, biraz mevsimsiz oldu gibi geliyor.

Dur, milletçe azıcık nefes alalım, biraz rahatlıyalım. Böyle şeyleri göreceğimiz gelsin. Malûm ya, on yıldır, D. P. illizyonistlerinin numaralarını seyretmekten usanç geldi.

YEN İYUVA

Gazeteciler Cemiyeti, yeni bir arsa daha alarak ,ikinci bir Gazeteciler Mahallesi kurmaya karar vermiş.

Eğer bu, beş altı ay önce olsaydı ne lüzumu var diye ilk itirazı biz yapardık.

Ama artık, çok lâzım. Çünkü biliyorsunuz, arkadaşlarımız, D. P. lilerin kendilerine kiraladıkları Hiltonlarda oturuyorlardı. Oralara şimdi asıl sahipleri taşındığına göre, başlarını sokacak bir yuva sahibi olmaları pek tabiidir.

TAMAMLAYICI

Hal müdürlüğünün istediği «Hal kanunu tasarısı» bugünlerde Millî Birlik Komitesinden çıkacakmış.

Aman, bu kanun hemen çıkarılsın. İstikbâlin iyi olması, hâl'in iyi olmasına bağlıdır!

DEVRİN TEŞHİSİ

«Sır» dergisi, kadın romancı Suzan Sözen'in Adnan Menderes'e yazdığı aşk mektuplarından bir kısmını geçen hafta yayınladı.

Bu mektupların birinde Suzan Sözen, Menderes'e «Şu an kabak tarlasının önünde kimbilir hangi tefekküre daldın. Konuşuyorsun belki de...» diyor.

Adnan Menderes'in çok şükür Meclis oturumlarına hiç gelmemek gibi bir âdeti bulunduğuna göre, Suzan hanımın bahsettiği kabak tarlası D. P. Meclis grubu olsa gerek.

Beş yıl önceki bu doğru teşhisi için, Suzan Sözen'i bütün kalbimle tebrik ederim!

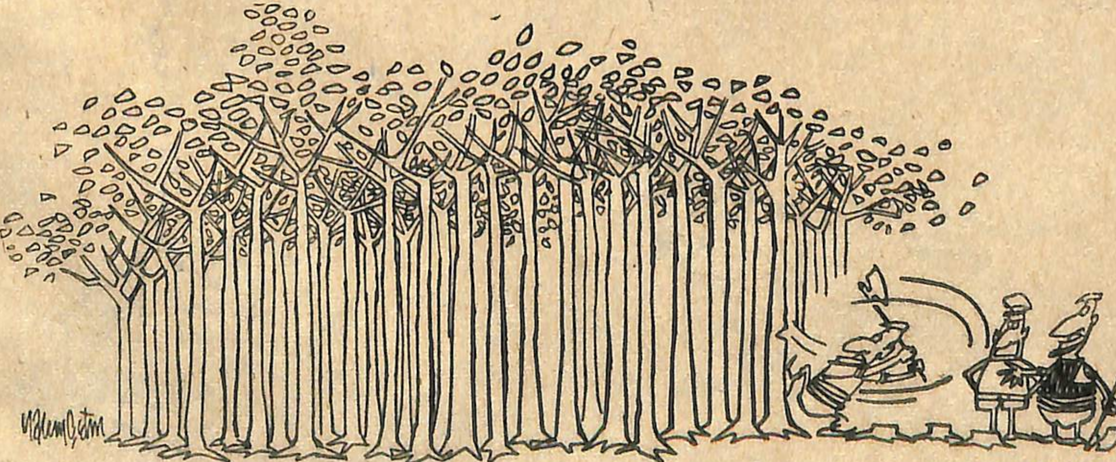
ALTINDA KALANLAR

Aradan dört ay geçtiği halde, D. P. nin paldır küldür gittiğinden haberdar olmayan bir yaşlı köylüye:

— Hükûmet devrildi, demişler.

— Vah vah, inşallah altında kimse kalmamıştır, diye cevap vermiş!

Orman yangınlarını önlemek için, ormanların yakınında bulunan köylerin kalkması lâzım. (Bir röportajdan)

— Baktık, köyü kaldıramıyacağız, bari ormanı kaldıralım dedik!...

Beni Çok

YAZAN
Selâmi İzzet Sedes

«Bu roman, benim en güzel eserimdir»

Selâmi İzzet Sedes

GELECEK SAYIMIZDA

BİR hafta olmuştu geleli. Bizde paralar suyunu çekti. Mevsim yaz olduğu için bir pantalon bir gömlek. Satacak bir şey de yok. sırtımızda. Şimdi anladım Ahmet'in dediklerini. «Kardeşim» derdi Ahmet, «Bir saatla bir yüzük şart bir adama. Darda kaldın mı paraya çevirir birkaç ay idare edersin.» Ne akıllı adamlar var şu dünyada!... Parmaklarına kamyon gi bi şövalye yüzük takışları, kollarına değirmen taşı kadar saatler oturtuşları boşuna değilmiş. Bunlar hep görgüyle olur. Biz de o görgü nerdeeee!...

Ah bir iş bulabilsem... İş çok diyorlar. Evet, ben de biliyorum iş çok. İş çok ama, nerde olduğunu bir türlü bilemiyorum. Sonra, işten önce bir temiz gömlek gerek bana. Gömlek kirli. Gömlek kirli olunca berbere de gidemiyor adam. Sakal oldu on günlük. Gömlek kirlenir, sakal uzar da gövde kirlenmez mi. Başladım kaşınmağa. Parmaklarımı kaburgalarımda gezdirdikçe kir yuvarlanıyor. Bir hamal için belki bunlar gayet olağandır, ama gözü kör olsun biraz okumuşuz, suyun, berberin, aşçının, otelin, temiz giyinmenin ne demek olduğunu biliyoruz. Bilmekle bilmemek arasında çok şey var kardeşim. Bildiniz mi, yandınız!

Cebimdeki para bir hafta daha yaşatabilir beni. Yâni sokakta, iki ayak üstünde tutabilir. İş de sokakta olduğuna göre, eh mesele yok, bu bir haftada nasıl olsa bir iş buluruz.

Sanayi Çarşısı'na gidecektim.

— Affedersiniz, dedim birine, Sanayi Çarşısı ne yana düşer?

Adam hiç bakmadı bile yüzüme.

— Şu yandadır. Atla otobüse git.

O yana doğru yürüdüm. Binsem mi, binmesem mi otobüse? Paracıklarımı bir daha saydım. Hayır, en iyisi yaya gitmek. On kuruş daha koydum mu bir francala alabilirim.

Otobüs kalktı. Düştüm otobüsün ardına. Git git, görüneceği yok Sanayi Çarşısı'nın. Bir otobüs durdu az ötede. İnenlerden birine sokuldum:

— Sanayi Çarşısı daha uzak mı?

— Yaya gidemezsin, dedi, atla bir otobüse...

— Atlıyayım mı?

Adam şöyle bir baktı yüzüme, «kık» yaptı:

— Yoo atlama, sıçra.

Öyle bir bozuldum, sormayın! Gözlerimin önü çıngıllandı. Ama ne diyebilirdim adama?

Ben bu şaşkınlık içindeyken otobüs kalktı. Düştüm yine ardına. Bir saat sonra Sanayi Çarşısı'ndaydım. Aradığım adam yokmuş. Biri:

— Bugün göremezsin kardeşim, dedi. En iyisi atla bir otobüse Hurdacılar'a git.

— Nerde bu Hurdacılar?

— Son duraktan az ötede. Atla şurdan otobüse, son durakta in.

Durakta bekliyorum. Binsem mi, binmesem mi? Binsem mi, binmesem mi? Paracıklarımı bir daha saydım. A-ah... Binemem. En iyisi yürümek. On kuruş daha koydum mu bir francala alabilirim.

— Abi, Hurdacılar ne kadar çeker?

— Yarım saat falan...

— Otobüsle mi yarım saat?

Adam iyice bir gülecek birilerini aradı çevresinde. Sonra da başladı nereli olduğumu falan sormağa. Otobüs durdu.

— Tamam, dedi, atla şuna git. Hadi, yürü...

Kendisi atladı otobüse, ben düştüm ardına. Git git, tükeneceği yok yolun.

— Kardeşim, daha uzakta mı bu Hurdacılar?

— Yaya gidemezsin, atla şu otobüse...

— Atlıyayım mı?

— Yoo atlama, devam et yürümeğe. Akşama varırsın.

Binecektim, fakat adam öyle edepsizce buruşturdu ki yüzünü, utandım binmeğe. Otobüs kalktı, ben yürüdüm. Önce kaval kemiklerimde bir sızıdır başladı. Sonra başladım şımarık şehir çocukları gibi kıvırmağa. Kıvırmamak elde değil ki... Belden aşağıma tövbe sahip olamıyorum. Ben sola gidiyorum, belden aşağım sağa. Ben ileriye gidiyorum, belden aşağım geriye. Boyumun da en az on santim kısaldığını sanıyorum. Çünkü öyle küçülmüştüm ki... Bacak kadar çocukların kemerlerine varmıyordu başım. Yumruk kadar taksiler yürüyen birer dağdı sanki. Daha da ufalıyordum. Baktım toz olup gideceğim, ilk durakta atladım otobüse. Hurdacılar'da da olmadı işim. Başka bir iş yerine bakmam gerekiyordu.

— Atla otobüse, üçüncü durakta in, dediler.

Atladım otobüse, üçüncü durakta indim. Açlıktan da sallanıyorum. İki günlük francala parasını yedik. «Boşver yahu» dedim içimden. «Üç gün ararsam nasıl olsa bir iş bulurum.»

Üç gün daha «Atla otobüse» dolaştık koca şehirde. İş bulmanın imkânı yok.

— Canım, hemen iş bulunur mu, dedi bir tanıdık. Hele şöyle on beş gün, bir ay dolaş bakalım. Bak sana bir iş yeri söyliyeyim. Atla şu otobüse...

— Atladık yahu, n'oolacak?

— Atlarsın otobüse, anlıyor musun, inersin Bira Fabrikası'nın yanında. Sorar soruşturursun...

Öfkeden tir tir titriyordum. Cebimdeki bozuklukları olanca gücümle sıktım, sıktım, sıktım...

— Sonra? dedim. Sonra n'aapacağız?

— Nasıl n'aapacaksın? Bakarsın iş yok...

— Yine atlarsın otobüse...

— Eee, tabiî atlıyacaksın.

— Sonra?

— Bakarsın birkaç yere daha. Yoksa...

Oracığa oturdum, yüzümü elime dayadım:

— Atlarsın otobüse...

Baktı ki iyiden dalga geçiyorum kendisiyle.

— Hadi be sen de, dedi. Zaten size iyilik yaramaz ki... Biz herife yol gösteriyoruz, herif tutmuş bizimle matrak geçiyor.

Sadaka vermiş kimselerin gönül hoşluğuyla çekip gitti. Ben bir zaman daha oturdum oracıkta. Oturdukça oturası geliyor adamın. Yedikçe yiyesi geliyor. Uyudukça uyuyası geliyor. Konuştukça konusası. Sustukça susası. Sövdükçe sövesi. Çaldıkça çalası. Öldürdükçe öldüresi. Ne bileyim, güldükçe gülesi geliyor adamın. Bir gülmedir geldi içimden. Güldüm, güldüm, güldüm... Dönüp baktım ki daha birkaç kişi de gülüyorlar benimle birlikte. Sonra daha başkaları da gülmeğe başladılar. Derken ağaçlar da başladılar gülmeğe. Derken apartmanlar da başladılar gülmeğe. Derken heykel de başladı gülmeğe. Caddeler, bulvarlar, otobüsler, troleybüsler, hepsi hepsi gülüyorlardı. Şehir tüm gülüyordu.

Doğruldum ki beş kişi daha var yanımda. Sermeserim yatmış uyuyorlar. Dürtüp uyandırdım beşini de.

— Kalksanıza be, dedim, yatılır mı burada? Otel mi burası? Utanmıyor musunuz yolun ortasında uyumaktan? Bak maşallah kazık gibi adamlarsınız, gidip çalışsanıza...

Hepsi birden konuştular, ama sanki bir kişiydiler.

— İş arıyorduk, dediler, yorulduk...

— Yorulursunuz yaa, dedim. Yoruldukça yorulası geliyor adamın.

— Şöyle oturalım dedikti, sızmışız.

— Sızdıkça sızası geliyor adamın, dedim.

— Bildiğin yerlerde iş yok mu, dediler, sevap olur...

— Çoook, dedim. İşten çok ne var? Hadi kalkın bakalım, tembel herifler sizi!... Uyudukça uyuyasınız geliyor, değil mi— Hadin bakalım atlayın şu otobüse.. Hadin, atlayın!..

Atladılar otobüse.

Beşine de iş bulmuştum... Onlar da sevinçli, ben de... Birbirimize sevinçli sevinçli el salladık!...

Memurlar vazife başında sigara içmiyecek. (Gazeteler)

Sürtük KEDİ

Selâmi M. Yurdatap

KAPIDAN girmesiyle karısına seslenmesi bir oldu:

— Yemek hazır mı?.

Kadın, içini çekti:

— Hangi yemek?... Sorma başıma gelenleri.

Mümtaz bir sigara yaktı:

— Gene geçen akşam gibi komşularla çene yarışına girip yemeği yaktın mı yoksa?

— Hayır, yanmadı...

— Ya ne oldu?

— Eti kızarttıktan sonra, sofrayı kurmaya gitmiştim. Mutfağın pencere kapısı açıktı. Farkında değildim...

Mümtaz, karısının sözünü kesti:

— Sakın şu Hacı Zübeyir'in uğursuz kedisi geçen seferki gibi yapmasın?...

— Evet, öyle oldu efendi.

Mümtaz, okkalı bir küfür savurduktan sonra:

— Peki, hanım, dedi. Sen de mutfağın penceresini ne diye açık bırakırsın?...

— Yağ kokusu gitsin diye açmıştım. Ah o mel'un Tekir'i bir elime geçirirsem...

— Biz aç kaldık ya, ona bak... Böyle olacağını bilseydim, dairede iki sandviçle karnımı doyurur buraya kadar yorulmazdım...

— Kabahat sende, geçen sefer, Tekir'i yakalayıp boynunu sıkınca, gelip onu elimden kurtardın. Yok Hacı Zübeyir Efendi darılırmış, yok Tekir'i evlât gibi büyütmüş, diyerekten kapıyı açıp salıverdin!

— Ne yapalım hanım, bir kedi için konu komşu ile kötü olmıyalım dedim.

— Onlar da kedilerine terbiye versinler, hırsız yetiştirmesinler!

Mümtaz, ayağa kalktı:

— Ne ise, ben şimdi Hacı Zübeyirlere gidip olanları anlatayım...

— Peki, ben de o zamana kadar bir şeyler hazırlıyayım bari...

— Sen beni bekleme, biliyorsun ki ben sinirlenince iştiham kapanır..

★

— Hayrola Mümtaz Bey...

— Kedinizden şikâyetçiyim Hacı Bey.

— Bizim Tekir'den mi?.

— Evet, Tekir'den...

— Ne yapmış gene?

— Öğle yemeği için hanımın hazırladığı eti yemiş...

— Vay habis vay, o kadar karnını doyuruyoruz. Tıka, basa yediriyoruz, gene arsızlığı bırakmıyor.

— Bu üçüncü defadır yapıyor... Senin hatırın olmasaydı, ben onu çoktan gebertmiştim...

— Sağ ol Mümtaz Bey, doğrusu ben de anlamıyorum. Son zamanlarda ahlâkı bozuldu. Ama sen merak etme, ben onu buradan uzaklaştıracağım...

Mümtaz, Hacı Zübeyir'e teşekkür edip ayrıldıktan biraz sonra Hafize Hanım kocasına seslendi:

— Kiminle konuşuyordun Hacı Bey?

—Bizim komşu Mümtaz Beyle. Şikâyeti varmış da...

— Sen Marko Paşa mısın?

— Öyle değil Hafize.. Adamcağızın şikâyeti bizim Tekir'den...

— Ne yapmış hayvancağız ona?..

— Etlerini yemiş...

— Nasıl olur?... Ben daha bu sabah ona bir çift çingene palamutu yedirdim.

Hacı Zübeyir'in gözleri haddinden fazla açıldı:

— Bu habis hayvan kesemize darı ekecek, bugün Anadolukavağın'da bile çingene palamutunun çifti beş lira... Hanım, sen bunu çok şımartıyorsun...

Hafize hanım içini çekti:

— Böyle değildi Tekircik. Çöp tenekelerinden karnını doyuran sokak kedileriyle düşe kalka ahlâkı bozuldu.

— Kabahat sende, müsaade almadan sokağa çıkmasına göz yumuyorsun...

Hafize Hanım, başını sallayıp tasdik etti:

— Haklısın Hacı Bey, kötü arkadaşlar insanın ahlâkını bozarlar. Dün yaptığını sana anlatmadım, döver bir yerini sakatlarsın diye korktum...

— Ne yapmış?

— Sokağa çıktı, biraz sonra bir gözü kör, uyuz bir sokak kedisiyle eve dönmesin mi?...

Hacı Zübeyir, lâhavle çekerek etrafına bakındı:

— Yoo... Ben bu rezalete tahammül edemem. Sokakta tanıştığı çapkın kedileri eve alan bu mel'un hayvanın bu namuslu evde yeri yoktur. Şimdiden tezi yok, kovacağım sürtüğü!...

— Geçen sene kovmadık mı, gene geldi...

Hacı Zübeyir, sırtına ceketini geçirirken:

— Bu sefer kendim uzaklara götürüp bırakacağım ki bir daha bu eve dönmesin... dedi.

Kocasının giyinmesine yardım eden Hafize Hanım cevap verdi:

— Çok iyi edersin efendi. Yalnız onu öyle uzak bir semtte bırak ki, burasının yolunu bulup geri gelmesin.

— Tabiî... Bıktım, usandım vallahi... Nerede o mel'un?

Kadın, sokağa bakan pencereyi gösterdi:

— Bak orada, kanepenin üstüne çıkmış, sokağa bakıyor.

Hacı Zübeyir, yavaşça Tekir'in yanına yaklaştı. Onu tutup kucağına aldı. Hayvan, sanki biraz sonra çıkacağı uzun seyahatten haberi varmış gibi uysal ve sessiz duruyordu.

★

Hacı Zübeyir, Tekir'i alıp evden ayrılalı altı saat olmuştu. Hacı Zübeyir'in bu gecikmesi, Hafize Hanımı bir çok kötü düşüncelere sürüklemişti. Buna sebep olan Tekir'e durmadan küfür yağdırıyordu.

Nihayet kapı çalındı..

Büyük bir sevinç içinde kocasını karşılayan Hafize Hanım bir kedi miyavlamasiyle birdenbire irkildi:

— Vay canına, Tekir gene gelmiş!...

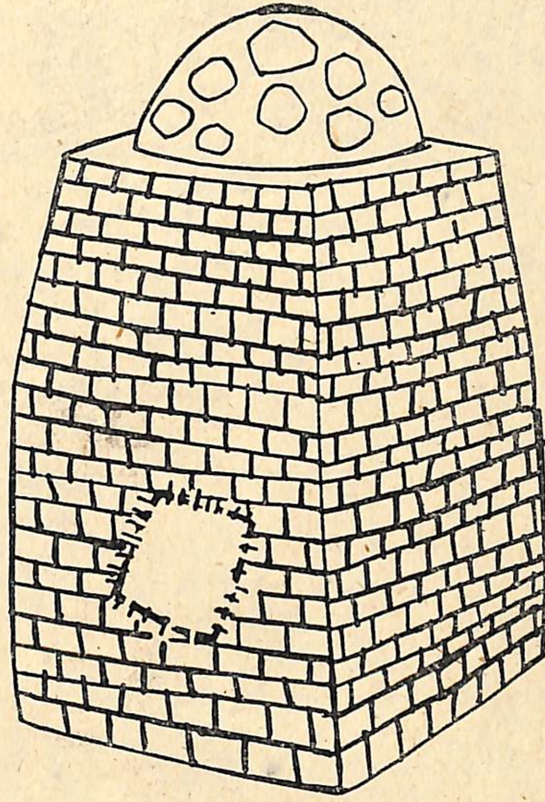
Yorgun argın koltuğa serilen adamcağıza tuhaf tuhaf bakarak sordu:

— Hani bunu uzaklara götürüp atacaktın? Niye getirdin yine?...

Hacı Zübeyir, terini silerek cevap verdi:

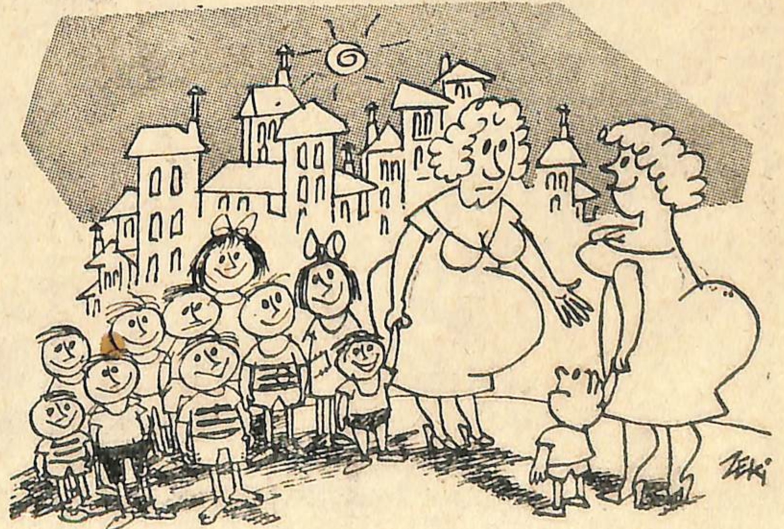
— Dur hanım, dur, anlatacağım... Tekir'i alıp Kasımpaşa'ya götürdüm. Bilmediğim birçok mahalle ve sokakları dolaştıktan sonra yıkık bir türbenin önünde bıraktım, geri döneceğim zaman yolu şaşırdım. Ortalık da kararmıştı. Dolaşıyor, dolaşıyor, gene ayni sokağa geliyordum. Bereket Tekir imdadıma yetişti, bana yol gösterdi de eve dönebildim. Allah razı olsun, hani o olmasa idi, daha beni çok beklerdin!...

Selâmi Mün.r Yurdatap

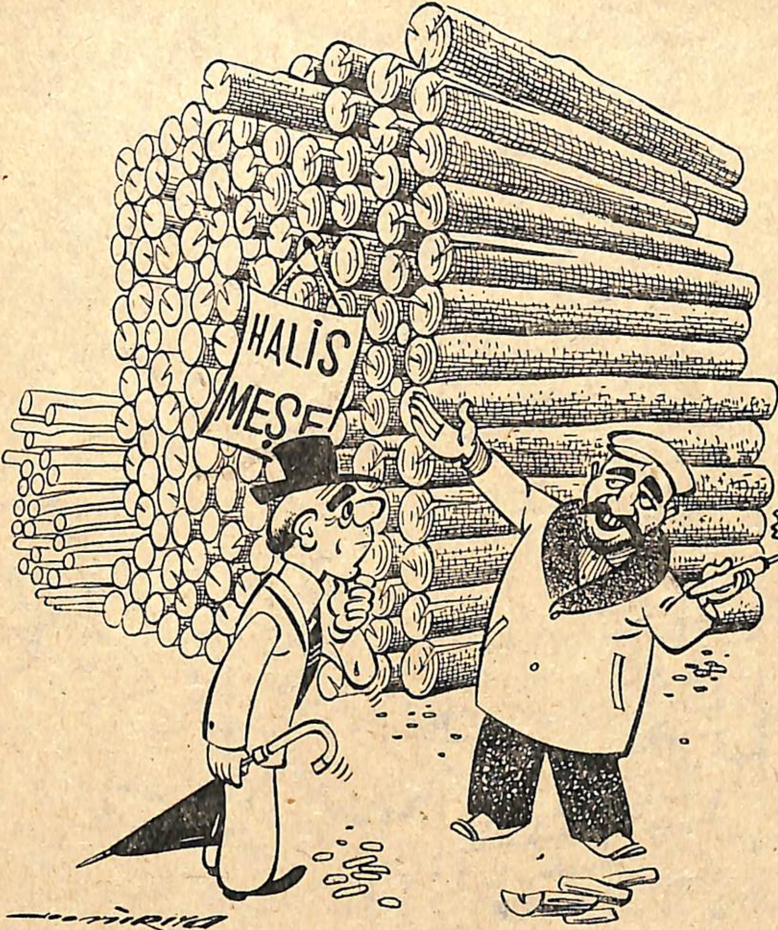

Halk tipi hamam yapılacak. (Gazeteler)

— Aman kardeşim ne tembel kocan varmış!

—PAHALI MI?.. MENDERES BÖYLE ODUN BULSA MEBUS YAPARDI BEYİM!..

YAZISIZ

—ELBET YAKARIM, BEN SANA BOŞUNA MI OY VERDİM?..

—ULE TALİHİNİZ VARMIŞ... MEBUS OLSAYDINIZ, YANDINIZDI!..

Ethem Menderes'in hâtıra defterinden: «Başvekil ben odunu aday göstersem halk seçer, diyor!»

13

HIRSLI POLİTİKACILAR

TURHAN SELÇUK

ANAYASA ÇİĞNEYİCİLERİ BİRKAÇ SAAT İÇİNDE TEKER TEKER EVLERİNDEN TOPLANMIŞLARDI..

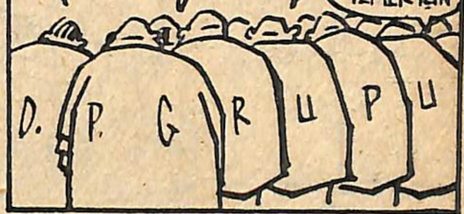

DÜŞÜKLER HARP OKULUNA GÖTÜRÜLÜRLER VE İLK GÜNLERİNİ BURADA GEÇİRİRLER...

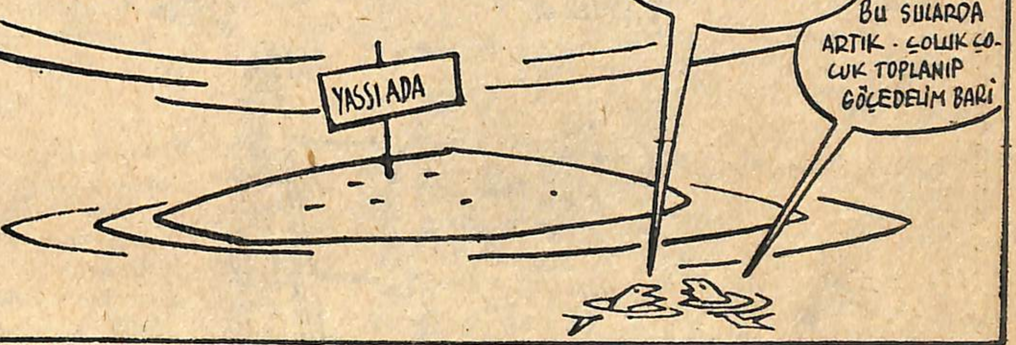

HARP OKULUNDAKİ GÜNLER HİÇ DE FENA GEÇMİYORDU, BİLHASSA YEMEK SAATLERİNDE...

DÜŞÜKLER BİR MÜDDET SONRA YASSIADAYA NAKLEDİLİRLER...

"ARABA KIRILDIKTAN SONRA YOL GÖSTEREN ÇOK OLUR" DEMİŞLER. DÜŞÜKLER DE BİRBİRLERİNİ İTHAMA BAŞLAMIŞLARDI.

BU HIRSLI POLİTİKACILAR GÜNLERİNİ BÖYLECE YARGILANMALARINI BEKLEMEKLE GEÇİRİRLER. ACABA İÇLERİNDE BİR PİŞMANLIK DUYGUSU GELİŞMİŞMİDİR? KİMBİLİR BELKİ DE KURTULUŞ PLÂNLARI DÜŞÜNMEKTE HALÂ İNTİKAM ATEŞİ İLE YANMAKTADIRLAR.

BİR BAYAN Aranıyor!

PATRON: «Anladık... Anladık...» dedi ve sonra ilâve etti: «Çocuğa bakacak bir dadı için gazeteye ilân vereceğim.» Sonra telefonu açtı. Santraldaki bayana talimat verdi:

— Kızım... Bir ilân vereceksiniz, gazeteye. Hangisine mi?.. Birisine verirsiniz canım. Peki... İlânda ne mi yazılacak. Yooo, işle ilgili bir ilân değil. Hususî. Benim üç yaşındaki yaramaza bir dadı arıyorum. Dadının yaşı mı, pek yaşlı olmasın. Eh, yirmi, yirmi beş iyi... Dadının saçlarının renginin bilinmesine lüzum var mı?.. Çocuk hoşlanmaz mı?. Bu sualinizi cevaplandıramıyacağım, çünkü oğlumun hangi renk saçı sevdiğini bilmiyorum. Peki.. İyi .. Başlığa dadı aranıyor, demeyin ilgi de çekmez. «Bir bayan aranıyor» daha iyi. Yarınki gazetede çıkmalı... Teşekkür ederim.

Patron telefonu kapatınca, koltuğuna iyice yaslandı. Bir sigara yaktı. Oğlunun hangi renk saçı olan kadından hoşlandığını bilmediği için, babalığı aleyhine kötü bir not verdi. Odada dağılan sigara dumanlarına uzun uzun baktı.

★

Randevucu Marika eline kâğıt kalemi aldı. Gazeteye bir ilân vermek istiyordu. Evine yapılan son baskından sonra, elindeki «mal» ları çalıştıramıyordu. Yenilerini koymalıydı. İlânı yazmıya başladı:

«Genç bayanlar aranıyor.

Yeni kurulacak bir kadın terzisinde 15 ilâ 30 yaşlarındaki bayanlar alınacaktır. Müracaatçıların dul veya evli olmaları tercih sebebidir.

İsteklilerin aşağıdaki adrese müracaatları. Not, ücret yapılacak işe göre verilecektir.»

Marika ilâna noktayı koyduktan sonra, kazanacağı paraları şimdiden cebinde hissetti ve pis pis sırıttı.

★

Zegin, mirasyedi gönül eğlencesi arıyordu. Hemen bir ilân yazdı:

«Daktilo bayanlar aranıyor.

Ciddî ve büyük bir müessesenin yazı işlerini tedvir edecek güzel bayanlara ihtiyaç vardır. Daktilo, yüzme bilenlerde güzel olanlar tercih edilecektir.

İsteklilerin, her gün saat 9 ilâ 10 arasında mayolariyle müessesemize müracaatları ilân olunur.»

Miras yedi, dalga geçeceği kızı bulmuşcasına sırıttı.

★

Dükkâncı tezgâhtara çıkıştı: «Her sabah böyle geç geleceksen, telefon da dalga geçeceksen...» Tezgâhtaki bayan, sinirlendi. Ne demek istiyordu yani. Mantosunu aldı. Dudaklarının boyasını tazelemeden, çıkıp gitti. Mağaza sahibi bir müddet arkasından baktı. Sonra omuz silkeledi. Biri olmazsa öbürü dedi. İlânı yazmaya başladı:

«Bayan aranıyor.

Bir konfeksiyon mağazasında çalışacak tezgâhtar bayan aranmaktadır. İsteklilerin daha önce çalıştıkları müesseselerden aldıkları bonservisleriyle müracaatları ilân olunur.»

Sonra, yardımcı işçi çocuğu çağırdı. Eline parayı ve ilânı verdi.

— Koş dedi gazeteye. Bu ilân yarınki nüshaya yetişmeli.

Çocuk, mağazadan koşarak çıkarken, gülümsemiye çalıştı. «Ne yani bir de naz mı çekeceğiz.» diye söylendi.

★

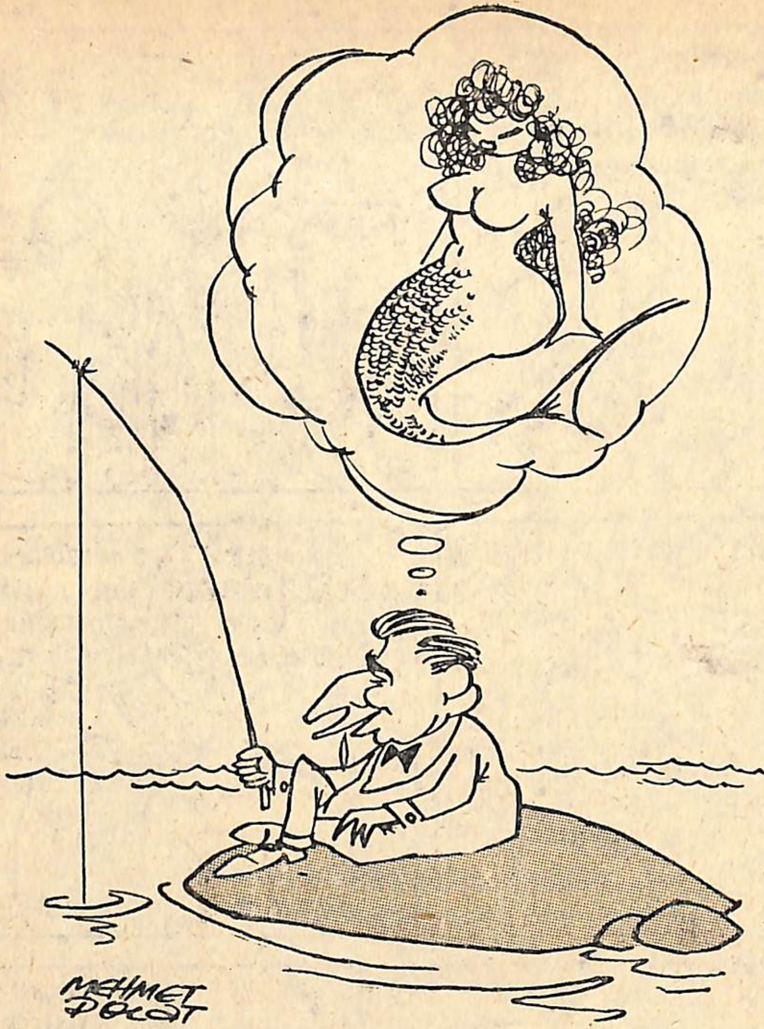
Yaşlı adam ağlıyordu. Çocukları yatıştırmaya çalıştı. En büyüğü:

— Baba, dedi. Annemizi gazeteye ilân vererek arayalım. Belki buluruz... Ha... İlânla birlikte resmini de bastıralım değil mi?

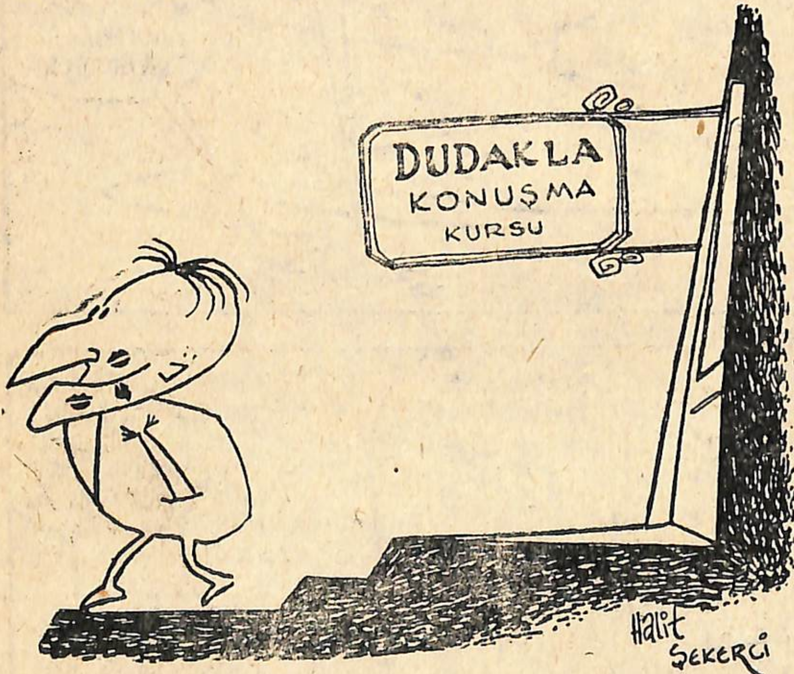
Adam kirpiklerini kuruladı. Gözleri ümitle parladı.

— Olur mu?... Olur mu, dersiniz?. Bir gören, bir haber veren çıkar belki... Belli olmaz.

Sonra razı oldu.

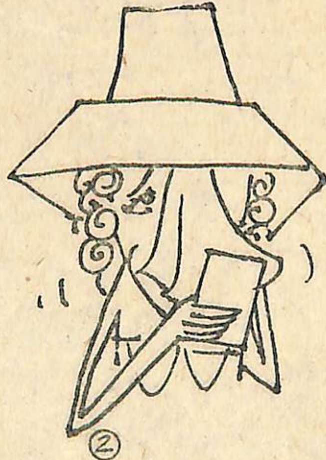

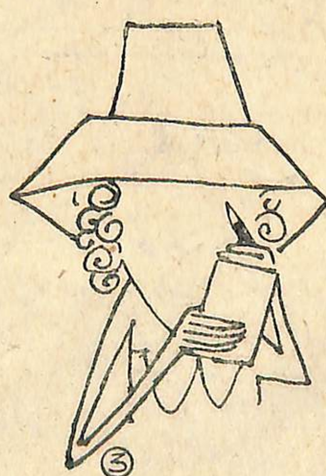
YAZISIZ!

Dudaklarla konuşma kursu açıldı. (Gazeteler)

YAZISIZ!

—Heyyy, papucu bana mı bıraktın abi!

Oğlu bir kâğıt aldı. O ilânı yazarken, adam, karısının bir resmini arıyordu:

«Bir bayan aranıyor

40 yaşlarında, uzun boylu, elâ gözlü, Cânân isimli bir bayan, on günden beri kayıptır. Yanda ilişik fotoğrafı bulunan bu kadını gören veya bilenlerin insaniyet namına aşağıdaki adrese haber vermeleri rica olunur.»

Oğlan, ilânı babasına okudu. Yaşlı adam, gözlerindeki yaşları tutamadı. Ağlamaya başladı. Oğlu babasına teminat verdi:

— Bak, baba göreceksin, bulunacak... dedi.

★

Adam, bir saattir gazete satıcısının yanında duruyordu. Üstü başı perişandı. İki günden beri açtı. Ayakta duracak hali yoktu. Gazete satıcısına yalvaran gözlerle baktı:

— N'olur, dedi. Bir iş arıyorum. Müsaade et de şu gazetedeki ilânları okuyayım.

Gazete satıcısı «olur» mânasına başını salladı. Adam gazetelere aç kurt gibi saldırdı. Büyük bir heyecanla sayfaları çevirdi. Bir müddet sonra, başını üzüntü ile salladı:

— Hep ayni ilânlar: «Bir bayan aranıyor.. Bir bayan aranıyor, bir bayan aranıyor, bir bayan aranıyor!...»

Son gazeteyi elinden bırakırken, ümitsizliğe düştü. Kaderine küfretti. Dünyaya kadın gelmediğine üzüldü. Kendi kendine:

— İnsanın talihsizliği dünyaya erkek gelmekle başlıyor, dedi.

İNSANOĞLU

※

Talihsiz!

İki dost konuşuyorlardı:

— Yahu, sen, kardeşin İbrahim ile ikiz doğmuşsunuz, öyle mi?..

— Sorma birader... Dünyaya gelirken bile bana rakip çıkan bulunmuş!

Gelecek Sayımızda:

HAFTANIN PANORAMASI

Çizen:

TURHAN SELÇUK

İki orta sayfa, on iki karikatür.

Millî eğitim seferberliği ilân edildi. (Gazeteler

YAZISIZ!

Değil mi ya?

Akşam, Balıkpazarının en civcivli kalabalık bir saati. İri yarı bir arabacı, diğer sıska birisini yakasından tutmuş, mütemadiyen hem sarsıyor, hem de küfredip duruyor.

Başlarına biriken ahali meyanından biri çıkıyor ve müdahale ediyor:

— Arkadaş, ne istiyorsun bu adamdan? Yazık değil mi?

— İki saattir «varda!» diye bağırıyorum, önümden çekilmiyor!

— O hem sağır, hem de dilsizdir, ayol, işitmez ki!

— E' öyle söylese ya?!

Sondan birinci

At yarışlarında:

— Arkamda iki at daha vardı. Siz bana sonuncu geldiğimi söylüyorsunuz! Bu haksızlık değil mi bay hakem?

— Evet! Arkanızda iki at vardı. Fakat bu atlar, siz birinci devri yaparken onlar sonuncu devri yapıp yarışı bitirmiştiler!...

Jübile!

Reis, sabıkalıya sordu:

— Başka mahkûmiyetin var mıdır?

— Var!

— Kaç tane?

— Yirmi dört!...

— Yirmi dört mü?... Yaaa... Şimdi ne olacak?...

— Eğer yine mahkûm olursam artık hapishane müdürü şerefime bir jübile tertip eder!...

Üç mazeret!

Müdür muavini öğrenciye sordu:

— Okula neden geç kaldınız?

— Şey... Uykuda kalmışım bay öğretmen...

— Peki... Ya sen oğlum?...

— Ben, uykudaki arkadaşımı evinden almaya gitmiştim...

— Ya sen... Çocuğum?

— Ben de köşe başında onları bekliyordum efendim!

— Şöyle bir hatırlamaya başlarsam sen benden bir tane değil, bir mecmua dolduracak fıkra sor...

Abdullah YÜCE

Madem!

Zamanın sadrâzamının aklına esmiş bir şarkı bestelemişti. Hemen memleketin en tanınmış bestekârını çağırtarak bestesini gösterdi ve fikrini sordu. Sözünü esirgeyen adam olmıyan bestekâr:

— Bunu padişah fermaniyle mi yazdın, kendiliğinden mi? diye sorunca sadrâzam koltuklarını kabartarak:

— Tabiî kendiliğimden, cevabını verdi. Bunun üzerine bestekâr:

— Padişah korkusuyla yazılmış

olsaydı hadi neyse diyeyim ama bu saçmayı kendiliğinden yazmaya aklım ermez, deyince tepesi attı, astığı astık kestiği kestik olduğu için adamlarını çağırıp:

— Alın şu keratayı hapsedin!. dedi.

Aradan bir hafta geçince, bestekârı hapisten çıkararak huzura getirdiler. Yumuşamış bir tavırla biraz iltifat ettikten sonra:

— Bak, dedi, yeni bir beste yaptım, nasıl bulacaksın?

Deyince, adam kalkıp kapıya doğru yürüdü.

— Nereye gidiyorsun?

Diye sorması üzerine de cevap verdi:

— Mademki tekrar hapsedeceksin, ne diye çıkartırsın?

— Yahu, bizim hayatımız fıkra kardeşim... Ne anlatalım...

Ercüment BATANAY

Kedi!

Adamın biri karısıyla geçinemediği için mahkemeye başvurur. Hâkim önce uzlaştırma çareleri aradığı için dâvacıya şikâyetlerini sorup nasihat etmek ister:

— Karından niye memnun değilsin evlâdım, diye sorar.

Adam anlatır:

— Efendim, evde tam kırk tane kedi besliyor, her bir odada, pis pis hayvanlar, üstelik zararlı da.

Hâkim:

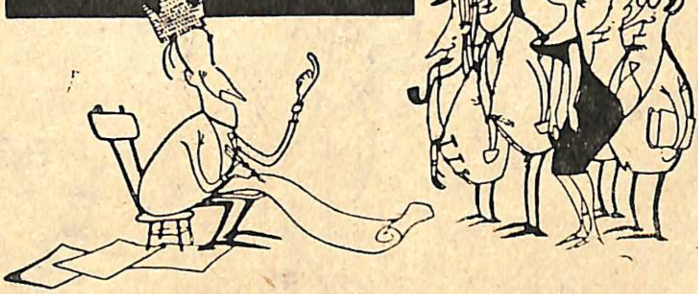
— Canım, der, pis olup ta ne olacak, madem karın seviyor, insan katlanır!

— Ama kokuyor hâkim bey.

— Pencereyi açarsın...

Adam o zaman isyan eder:

— Ya... Pencereyi açayım da güvercinlerim uçsun hep değil mi?!...

— Sen Bülent Şeren'e sor Bülent Şeren'e. Bizim onunla çok fıkralarımız vardır...

Eflâtun NURİ

Dalkavuk!

Fakir ve cin gibi bir adam karnını doyurmak için bir paşanın konağına akşam yemeklerine devama başlamıştı. Ona dalkavukluk ediyor, günlerini geçiriyordu.

Bir gün paşa, adamı tecrübe etmek için yemekte patlıcanı övmeye başladı:

— Bayılırım şu patlıcana, her yemeği ayrı ayrı lezzetlidir.

— Öyledir efendimiz, sebzelerin şahıdır.

— Hele karnıyarığına doyum olmaz.

— Olmaz efendimiz, ah, misk gibi burnumda tüttü mübarek!

Yarım saat sonra paşa, yine sözü patlıcana getirdi:

— Bu mendeburun da nesini beğenirler bilmem ki...

— Hakkıâliniz var, efendimiz, beğenilecek bir tarafı yoktur.

— Sebzelerin en berbadı patlıcandır her halde...

— Şüphesiz efendimiz, ağıza konacak nesne değildir.

Bunun üzerine paşa dayanamamış:

— Yahu, demiş, daha demin patlıcanı göklere çıkarıyordun. Şimdi yerin dibine batırıyorsun.

Adam boynunu bükmüş:

— Ben efendimizin dalkavuğuyum, paşam, patlıcanın değil ki!..

★

— Bizim bildiğimiz fıkralar hep strip-tizli. Sizin mecmuaya yazılacak gibisini nasıl bulmalı?

Cihat ARMAN

Bardak!

Kovboyun biri Teksas'ta büyük bir bara girer. Barmene:

— Bana en büyük bardağınızla bir kokteyl verin, der.

Barmen bir galon bardak çıkarır, doldurmaya başlar. Kovboy aksilenir:

— Büyük dediğin bardak bu mu?

En sonunda vitrinde reklâm olsun diye koydukları fıçı büyüklüğünde bir bardağı kovboyun önüne getirir. İçine şişe şişe içkileri doldurmaya başlarlar. Bardak tam dolacağı sırada barmen kovboya sorar:

— İçine yarım da limon sıkalım mı?

Kovboy, tekrar suratını ekşitir:

— Limonata istemedik!

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Yelpaze!..

Çarşıda satıcının biri elinde yelpazeler bağırıyormuş:

— Ömürlük bunlar, ömürlük... Yüz sene dayanır bu yelpazeler...

Yoldan geçen adamın biri bakmış, yelpazeler güzel. Hava da sıcak. Bir tane almış. Yellene yellene yoluna devam etmiş. Ama on beş dakika sonra yelpaze çıt diye kırılıverince geri dönüp yelpaze satıcısını bulmuş:

— Hani be adam, yüz sene dayanırdı bu yelpazeler. Daha on beş dakika kullanmadan kırıldı.

Satıcı kurnaz kurnaz gülmüş:

— İyi ya nasıl kırdın sen

bunu? Nasıl kullandın?

Adam:

— İşte, demiş, basbayağı salladım.

Ve eliyle yelpazeyi tekrar yüzünün karşısında sallamış.

O zaman satıcı:

— Tabiî kırılır hemşerim, demiş, sen yelpazeyi sallıyorsun! Oysa yelpazeyi böyle dik tutup başını sağa sola sallıyacaksın...

Reyhan AYNABAKAN

Aslan!

Arnavudun biri, günün birinde tesadüfen bir fare öldürmüş. Yanında kahraman edasıyla beklemeye başlamış. Gelip geçenler fareyi gördükçe sorarmış:

— More kim öldürdü bu fareyi?

Arnavud cevap vermezmiş.

— More kim öldürdü bu sıçanı?

Ses yok...

Derken bir yolcu geçerken, fareyi görüp sormuş:

— More kim öldürdü bu aslanı?

Arnavud göğsünü şişirmiş:

— More, demiş, ben öldürdüm!

Bayram ŞENTÜRK

Bayan Aynur ile Bay Buyur

ÇİZEN: Yalçın Çetin

AL ŞİMDİLİK ŞU ON LİRAYI... ÜSTÜ BORCUM OLSUN. SONRA VERİRİM HADİ ANLAT

ONDAN SONRA ÇAĞZIMA SÖYLİYEYİM EFENDİM

NEREDE KALMIŞTIK? HA. TAMAM BUNUN ÜZERİNE ADAM BANA ŞAPTI.

O BANA ŞAPINCA BEN DE DURUR MUYUM.. BEN DE TABİİ ŞAPTIM

EEE!.. SONRA? AMMA MERAKLI YAHU!.. MERAKTAN ÇATLICIĞIM.. PEKİY SEN ADAMA ŞAPINCA ADAM SANA Bİ ŞİY ŞAPMADI MI?

KÜÜÜT

LANG

MUKAVELE AHKÂMINA RİAYET ETMEYİP VAZİFENİZİ YAPMIYARAK, YAZILARINIZI ZAMANINDA YAZMADIĞINIZDAN İŞİNİZE SON VERİLDİĞİNİ BİLDİRİRİM

AMA BU HAKSIZLIIIK. BEN DE ŞİMDİ GİDER MARKO PAŞA HAZRETLERİNE SİZİ ŞİKAYET EDERİM--- MARKO PAŞANIN ADRESİNİ BİLİYORSANIZ VERSENİZE BANA

AL BU KARTIMI DA GÖTÜR BENDEN Bİ DE SELAM SÖYLE. HADİ GÜLE GÜLE

HADİ ALLAHSMARLADIK- BİR ŞEYCİKLER DEMEM İNŞALLAH DİZANTERİYE TUTULUR DA BASIN TOPLANTISINDA ŞEY OLURSUN

ALLAHSMARLADIIIIIIK---

GÜLE GÜLEEEE!..

İŞTE BÖYLE AKBABA İŞTEN KOVULDUĞUMA YANMIYORUM DA BAY BUYUR İSTİFÇİ GÜZELİ AYNURLA EVLENDİ Mİ EVLENMEDİ Mİ, BİR TÜRLÜ ÖĞRENEMEDİM. İŞTE ONA YANIYORUM

ONLARIN Kİ Bİ ŞİY Mİ, BEN SANA BAŞIMDAN GEÇENLERİ BİR ANLATSAM MERAKTAN ÖLÜRSÜN BE!..

Akbaba

SİZİN EVİNİZİN BİR HAFTALIK NEŞ'ESİ

BİZİM EVİN DE BİR HAFTALIK BÜTÇESİDİR

Akbaba

ŞAM BABASINDAN TATLI İSKELE BABASINDAN KULLANIŞLI TRABZON BABASINDAN İYİ, HACI BABADAN YUMUŞAK

BABATORİKTEN TAZE BABAFİNGODAN SAĞLAM HER İŞE ELVERİŞLİ ÇOK İYİ BİR BABADIR

TAVSİYE EDERİZ HER HAFTA İKİ TANE AKBABA ALIN

PARAN VARSA BEN SANA KENDİ MACERAMI ANLATAYIM DA MACERA NASILMIŞ ANLA...

DUR ÖYLEYSE BİR YERDEN BORÇ ALAYIM DA GELEYİM

SON

ÖLÜLERİ diriltenADAM

G. DE LA FOUCHARDIÈRE'den: Hamdi Varoğlu

— 30 —

Lâf lâfı açtı, Bidasse, Duboulot'ya karısını sordu. Duboulot, hâtıralarını araştırır gibi oldu. Arasıra, madam Duboulot'yu da, şimdiki şato sahipliği durumunu ona borçlu olduğunu unuttuğu da oluyordu. Ama o anda bunu hatırlayıverdi. Madam Duboulot öleli yedi sene olmuştu.

Eski iki ahbap, lâf arasına giren bu eski ölünün hâtırası karşısında nasıl bir vaziyet alacaklarını bir müddet tâyin edemediler.

Bereket versin, o sırada bir hâdise oldu. Gerek kıyafeti, gerek hareketleri askerden başka her şeye benzeyen bir adam, yanlarından geçti. Yüzbaşıya ters ters baktı.

— Beni unutmuyorsunuz, değil mi? diye sordu.

Duboulot, kendisine bir dakika nefes aldırmayan Napoleon'u tanımıştı. Telâşla:

— Hayır, hayır, dedi.

Napoleon'un bu ücra kasaba istasyonunda oturmaktan bıktığını, askeri dehasını meydana koyacak daha faal bir vazifeye gönderilmek için sabırsızlandığını biliyordu. Onun bu yerden kurtulmak için duyduğu sabırsızlık, ancak, Duboulot'nun da Napoleon'dan yakayı sıyırmak hususunda duyduğu sabırsızlıkla ölçülebilirdi.

Büyük adam, cevaba yer bırakmayan ters bir tavırla:

— Size güveniyorum, dedi, yürüdü gitti.

Duboulot'nun bu acaip adam karşısında muhafaza ettiği sükûnete, öteki, Gedeon Bidase, hayret etmişti.

— Kuzum Allah aşkına, kimdir bu adam? diye sordu. Ben bu adamı tanıyacağım. Hem öyle gözüm ısırıyor ki! Kimdir Allah aşkına?

Duboulot ürperdi. Sonra inkâra hazırlandı. Ahbabına, doktor Cassignol'ün, ölüleri diriltme sırrını açmak niyetinde değildi Napoleon'un, Rocheplatehat komiserliğinde bulunması zaten bir maskaralıktı. Durumu açıklamak, bu maskaralığı bütün bölgeye duyurmak olurdu.

Fakat Bidasse, kendi sorduğu suale kendisi cevap verdi. Elini alnına vurdu.

— Buldum, dedi. Bu adam, aktör Sanşo Gitra!

Duboulot, Napoleon'un, gerçekten de bu isimle askere alındığını o anda hatırladı. İzahat vermek zorunda kalmadan, arkadaşının, Napoleon'a kendiliğinden ad takmasına sevindi.

— Tabii, dedi. Sanşo Gitra. Ta kendisi!

Bidasse devam ediyordu:

— Derhal tanıdım... Tiyatroda iki üç defa görmüştüm. Zaten bütün gazetelerde fotoğrafı her zaman çıkar... Aman ne maskara şeydir. Ama, Sanşo Gitra, sizin efradın arasındaymış da siz bunu bana haber vermiyordunuz ha?

— Adam sen de!

— Adam sen de olur mu? Bu sizin için bir talih eseri.

Duboulot, Nepoleon'un sebep olduğu bunca üzüntüyü aklına getirdi.

— Ben o fikirde değilim, dedi.

— Her halde, onun burada bulunduğunu bilmekte fayda var... Kendi hesabıma pek memnun oldum.

Duboulot sözün burasında, arkadaşının lâfını yarıda kesmek gafletini gösterdi. Onun dikkatini bir an evvel başka tarafa çekmek arzusundaydı.

— Yemeği beraber yiyelim mi? diye sordu.

Bidasse telâşla:

— Yok yok, dedi, vaktim yok. Çok önemli bir iş için, bu nahiyenin belediye başkanını görmem lâzım. Sonra hemen Roubionas'a döneceğim. Bu akşam asker şerefine bir küçük konser veriyoruz. Orada mutlaka bulunmalıyım. Kumandanın konağı çok küçük, halbuki kaymakamlık salonlarında at koştur. Bu gibi hayır işleri törenleri kaymakamlıkta yapılır.

— Rubionas'da çok mu tören olur?

— Ne yaparsın, azizim. Tutunmak lâzım... Cephe gerisini tutmak için oyalamaktan başka çare yok. Rubionas'da bizim usulümüz bu.

Bidasse böyle dedikten sonra, Duboulot'ya, bütün eğlenceler için dâvetiyeler yollamağı vâdederek Belediyeye koştu.

Üç gün sonra, Romain Duboulot bir dâvetiye aldı. O gece, asker şerefine, Rubionas kaymakamlığı salonlarında bir temsil veriliyordu.

Duboulot buna pek memnun oldu. Dâvetiyeyi bir kere daha gözden geçirmekle meşgulken odasına Napoleon girdi. Son derece memnun ve mesut görünüyordu. Duboulot'ya bir kâğıt uzattı:

— Buyurun, işte geldi, dedi.

— Nedir o?

— Ne olacak, beklediğim oldu işte. Demiryolu bekçiliğinden daha başka vazifelere tâyin edileceğim.

— Sahi mi?

— Okuyun... Bölge kumandanı benim, muhafızları arasında bulunduğumu öğrenmiş... Her halde doktor Cassignol de Pariste teşebbüslere geçmiş olacak. Sizin ayrıca tavassutlarınız da her halde...

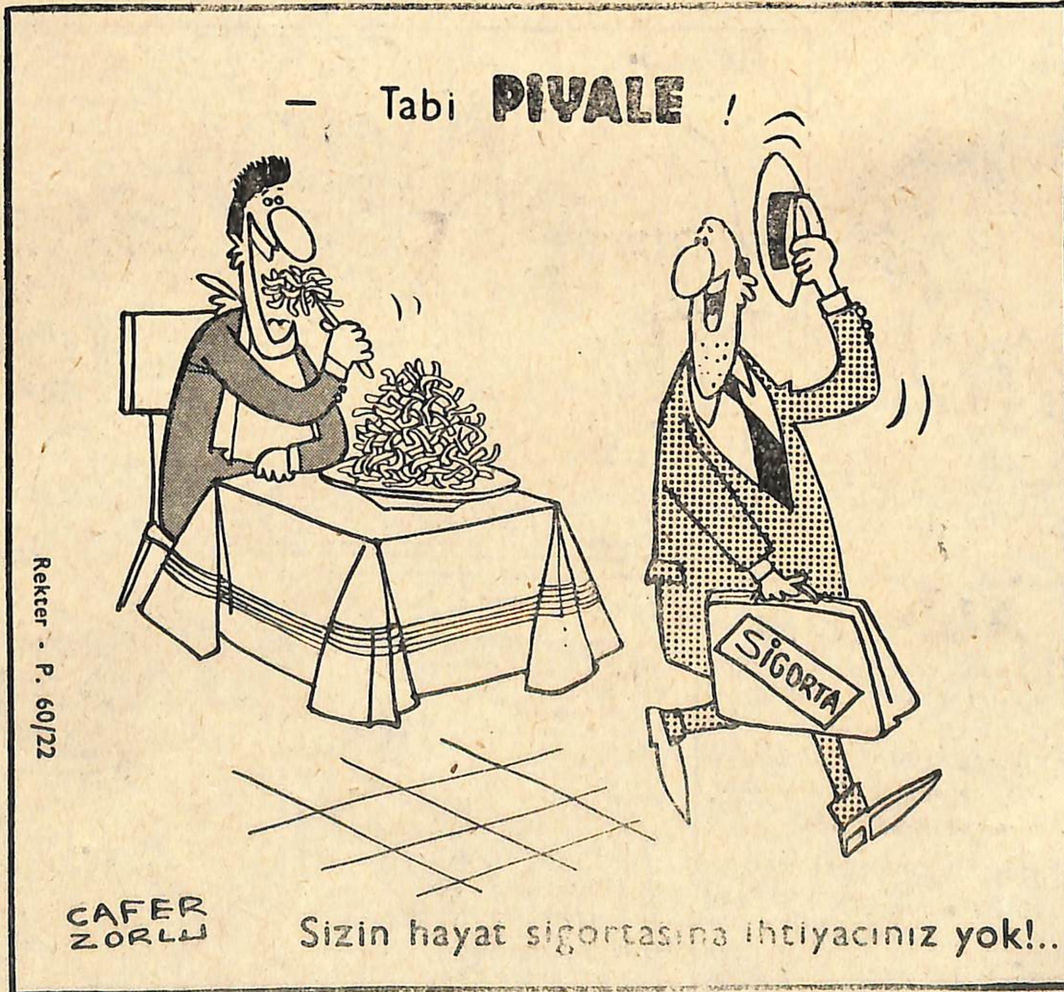
Nepoleon'un ordudaki ve maiyetindeki mevcudiyetini yüksek makamlara bildirmek için serçe parmağını bile kımıldatmağı aklına getirmemiş olan Duboulot:

— Evet, evet, tabii, dedi.

— Hasılı, bütün bu himmetler netice verdi. General beni çağırıyor. Hemen bu akşam huzuruna çıkacağım... Bir küçük harekât plânı hazırladım ki dikkatinden kaçmasına imkân yok... Üç hafta, bana üç hafta zaman bıraksınlar, Almanları bu memleket topraklarından süpürürüm.

Bu habere Romain Duboulot da pek sevinmişti. Napoleon Rocheolate'dan defolup gidecek demekti. Ona:

(Devamı var)

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşleri Müdürü: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI ★ İdarehane: Belediye, Klod Farer Cad. 8 - 10, D. 3 ★ Telefon: 22 18 11

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Arkadaşlarla mayonuzun kumaşı için bahse tutuştuk, muayene edebilir miyim?

Çarpıklık

Uzun boylu genç, sevgilisine:

— Biliyor musunuz; sizi öpmek için büyük bir eğilim duymaktayım...

— İyi ki söylediniz, ben de bel kemiğiniz doğuştan çarpık sanıyordum!...

Yeni binalar!

Yeni evlilere münasebetsiz bir misafir gelmişti; evlerini gezdikten sonra:

— Aman, dedi; bu küçücük odalara nasıl sığıyorsunuz?

— Bütün hayatımız bu odalarla orantılı, merak etmeyin dediler; sütü bile kondanse süt olarak içiyoruz!

Televizyon

İki yaşlı karı koca şehire inmişlerdi. Uzun seneler taşrada yaşadıkları için her şeyi büyük bir hayretle uzun uzun seyrediyorlardı. Bir vitrinin önünde de durdular. Burada otomatik bir çamaşır makinesi teşhir ediliyordu. Makinenin yuvarlak camından çamaşırların köpükler içinde nasıl yıkandığı, sonra nasıl sıkıldığı görülüyordu. Bunu da durup epey zaman seyrettiler; en sonunda yaşlı kadın söylendi:

— Televizyon, televizyon dedikleri bu ise onların olsun!

— Biz kadın iskarpini satmıyoruz bayan, ama ayağınızın ölçüsünü her zaman memnunlukla alırım!..

TELEVİZYON ŞAKALARI

★

Hank Blanks mezarcı idi ve komşusunun çocuklarından şikâyetçi idi; zira her gün gelip «Boş kutu var mı?» diye soruyorlardı...

★

Graucho Marx: Evlendiğim zaman o kadar sıhhatsizdim ki, diyor, âdet olduğu üzere, başımdan aşağı pirinç yerine vitamin hapları serptiler.

★

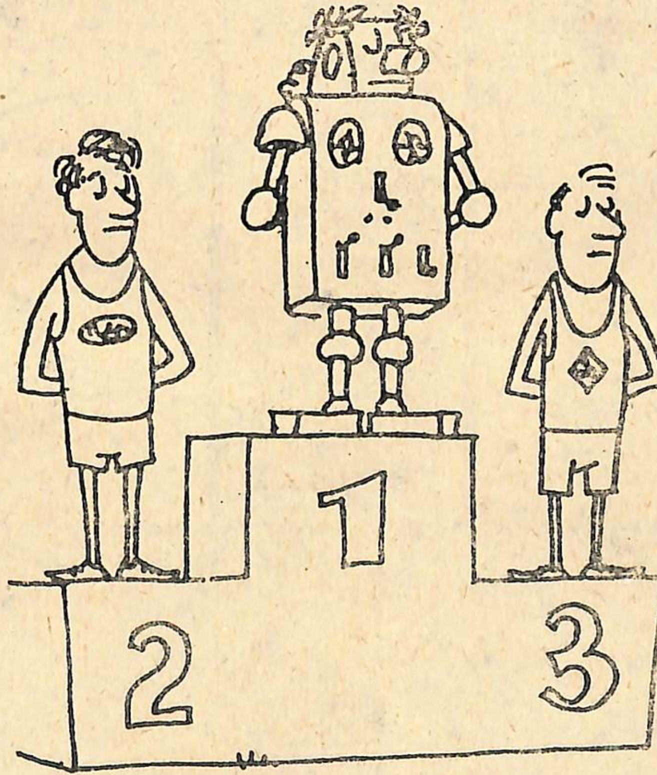
Steve Allen; ortalık süpürür, yemek pişirir ve çamaşır yıkarken dahi televizyon seyretmek isteyen ev kadınlarına şu tavsiyede bulunuyor: İki hizmetçi tutunuz!

★

Hayat gittikçe pahalılaşıyor, geçen gün 25 sentlik nohut almıştım, ikisini de eve yuvarlıyarak götürdüm; bir dolarlık benzin istedim, benzinci pülverizatörle kulağımın arkasına sıktı.

★

John Barrymore: Maaş almağa başlamadan bir ayın nekadar uzun olduğunu bilmezsiniz!

Yarının Olimpiyadı!

Şöyle bir...

Saatin çıngırağı 4.15 i çalınca derhal yataktan fırladı; yıkandı, traş oldu, giyindi ve sokağa fırladı. Evden epey uzakta olan ilk metroya zor zor yetişti. Vine Street'de inip otobüse bindi. Yarım saat kadar gittikten sonra tren istasyonunda indi ve trene bindi. Bir saat bir çeyrek kadar yolculuktan sonra son durakta inip motorla karşıya geçti ve yarım saatlik bir tramvay yolculuğu yaptı. İndiği duraktan itibaren yirmi dakika yol yürüdü ve üstüne başına biraz çeki düzen verip önünden geçmekte olduğu evin kapısını hafifçe çaldı Kapıyı açan kadına neşeli bir sesle:

— Hello Mary! dedi. Nasılsın? Geçiyordum da şöyle bir uğrayayım dedim...

— İşte bayan, bizdeki en şeffaf çorap bu!

Kimin için?

Trende arkadaş olmuşlardı. Smith, Mr. Jones'un kâhyası olduğunu söyleyince yol arkadaşı:

— Haa dedi; şu Mr. Jones'un mu? Tanıyorum kendisini; demek siz onun hesabına çalışıyorsunuz?

— Yanılıyorsunuz azizim; dedi kâhya Smith! Mr. Jones benim hesabıma çalışıyor. Zavallı adam benim ve evin masraflarını karşılıyabilmek için her sabah yedide bu pis şehre inip akşama kadar, ölesiye çalışıyor hem de!...

Dokuz ay!

Hırsızlıktan sanıktı; kendine acındırmak için:

— Hâkim bey! dedi; bana kızmayın ne yiyecek ekmeğim, ne arkadaşım, ne de sığınacak bir yerim vardı!...

Hâkim buna cevap olarak:

— Vah vah, dedi; beni çok üzdünüz. Bundan sonra dokuz ay müddetle size ekmek, arkadaş ve sığınacak yer temin edilmiştir!.

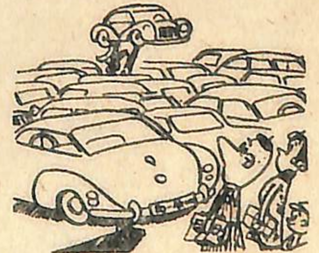
Pas

Yazlık iznini alınca havalar bozmuş, on beş gün düzelmemişti. Arkadaşına dert yanıp duruyordu. Beriki:

— Ama, dedi; iznin fena geçmişe benzemiyor doğrusu, iyice yanmış simsiyah olmuşsun!

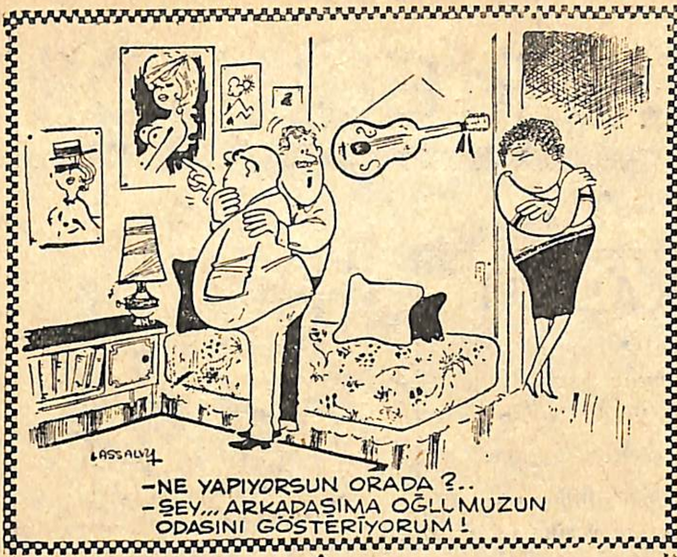
İzinzede feryat etti:

— Ne yanığı birader, pas o pas!

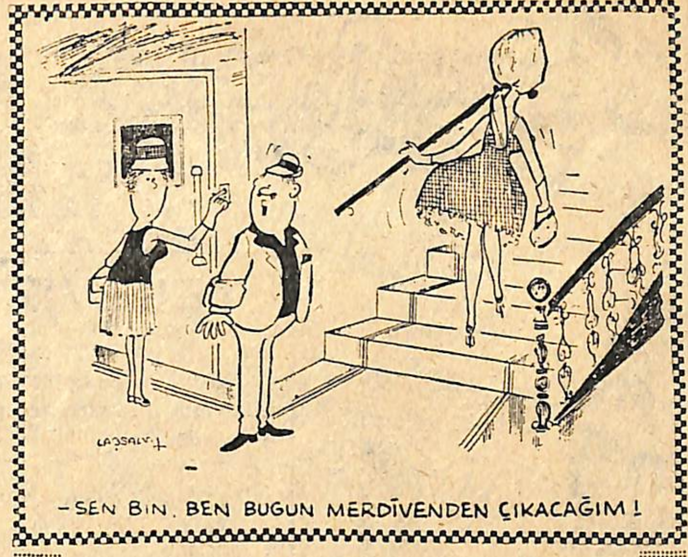

— Sizin araba, bu mu?..

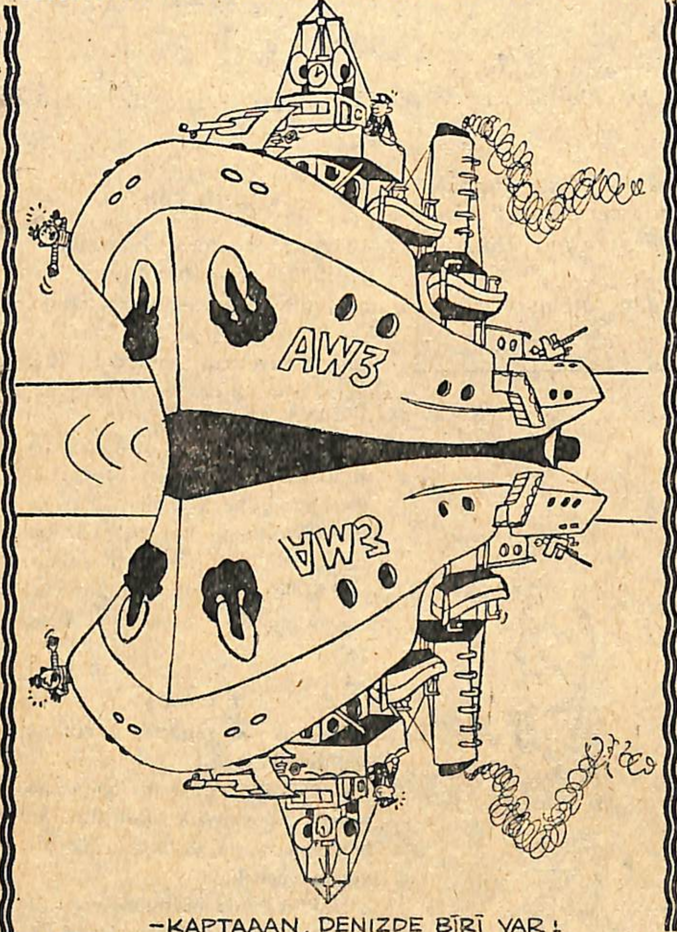
Dünya Karikatürleri

–NE YAPIYORSUN ORADA ?..
–ŞEY... ARKADAŞIMA OĞLUMUZUN ODASINI GÖSTERİYORUM !

– SEN BİN, BEN BUGÜN MERDİVENDEN ÇIKACAĞIM !

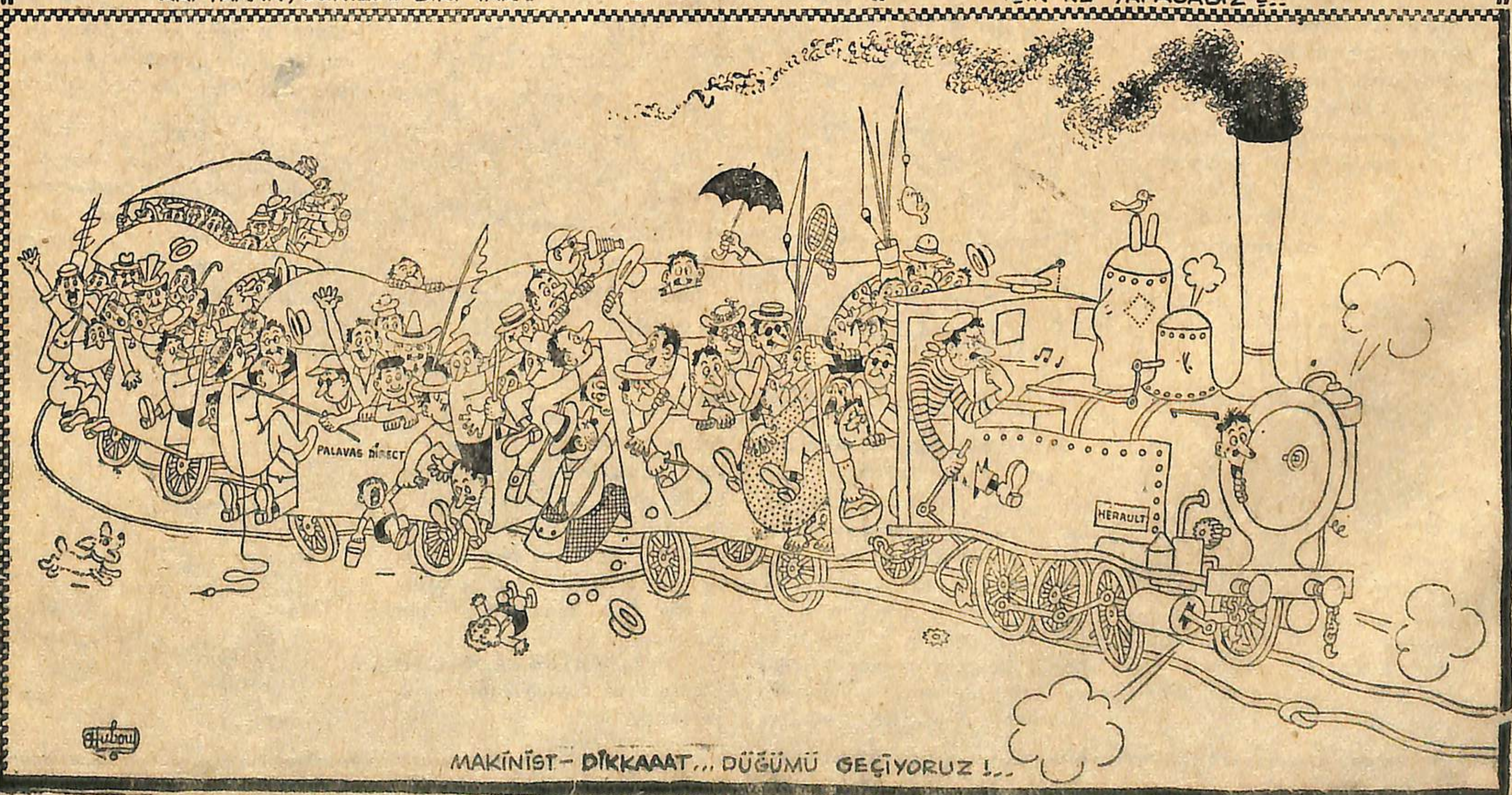
–KAPTAAAN, DENİZDE BİRİ VAR !

–AYAĞA KALDIRABİLMEK İÇİN TEK ÇARE KALDI : BİR MİLLÎ MARŞ ÇALMAK !

–EEEE, ŞİMDİ VAKİT GEÇİRMEK İÇİN NE YAPACAĞIZ ?..

MAKİNİST– DİKKAAAT... DÜĞÜMÜ GEÇİYORUZ !..

birikmiş
paranız
için

YAPI
ve
KREDİ
BANKASI

Akbaba

— Benim nişanlım çok kıskançtır, çok... Sırtımda böyle bir mayo görse hemen çıkartır!..